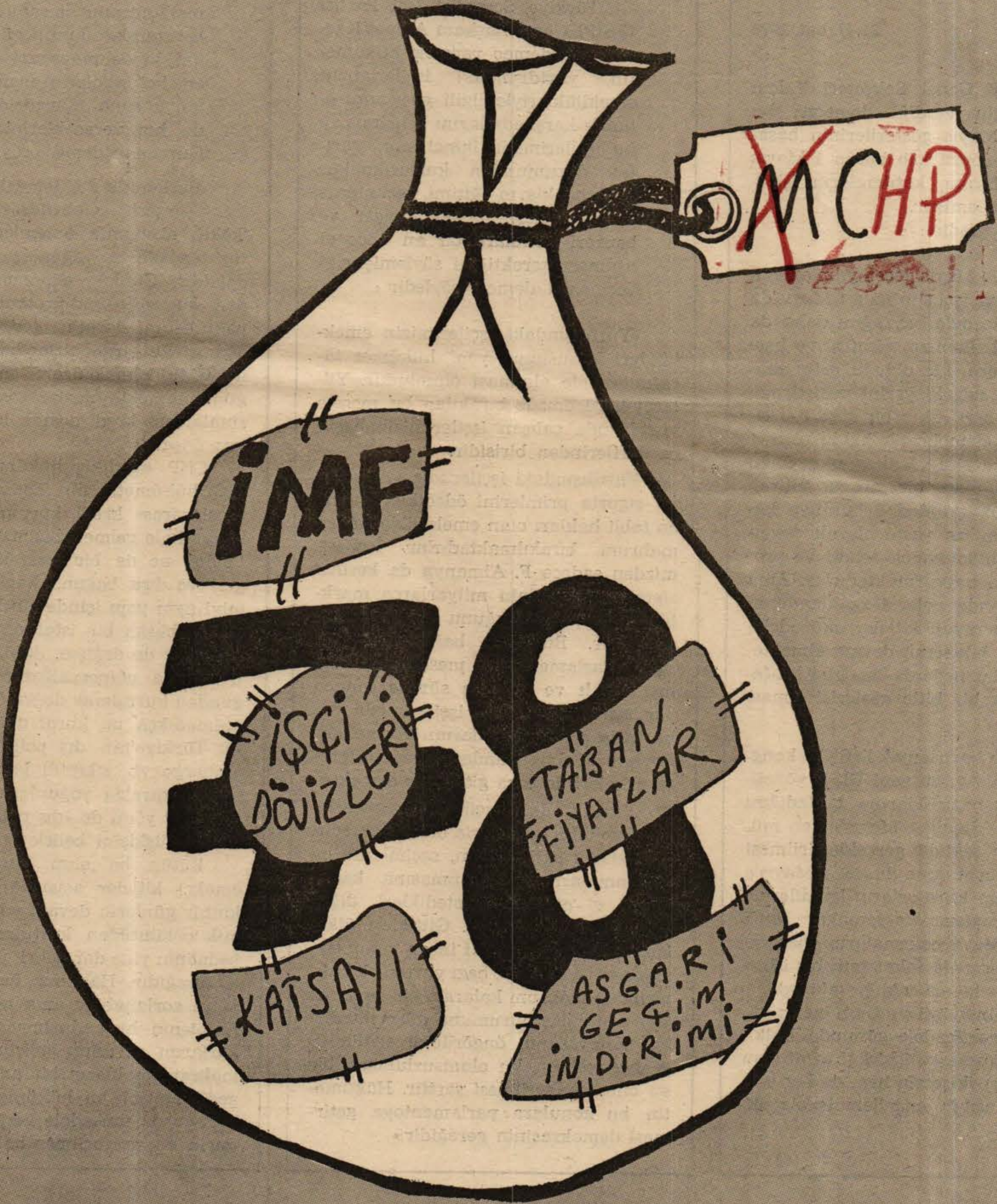
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
27 ŞUBAT 1978 199
FİATI 7.5 LİRA

haftalık sosyalist gazete

HALKIMIZ EKONOMiK SIKINTININ BEDELiNi ÜSTLENMEYE ZORLANIYOR

TSİP Burdur Emekçi Halk Gecesi Yapıldı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Burdur İl Örgütü'nün düzenlediği Emekçi Halk Gecesi 19 şubat günü Burdur'da yapıldı. TSIP İl Başkanı Av. Mehmet Öztürk'ün yaptığı açış konuşmasından sonra TSIP, MYK üyesi Veli Gürcan sözaldı.

Burdur'un Grevci Belediye işçilerine Parti-si'nin selamını ileterek söze başlayan Veli Gürcan daha sonra MC iktidarlarının demokrasi güçleri ve emekçi halk üzerindeki zulüm ve baskılarına değinerek «biz sosyalistler önümüzdeki görevleri geçmişin deneylerinden çıkardığımız derslerle tesbit ediyoruz ve edeceğiz,» diye devam etti.

Daha sonra yeni Ecevit Hükümetinin tekelciler yararına olan ekonomi politikasının bu niteliğinden örnekler veren TSİP, MYK üyesi Veli Gürcan, önümüzdeki mücadele perspektifinin anahatlarını anlattı. «İşçi sınıfının ve emekçi halk güçlerinin mücadelesinin üçlü bütünlüğü» ne değinerek, ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelede Partisine düşen görevlerle işaret etti. Konuşmasının son bölümünü yaşadığımız önemli politik olaylarının açıklanmasına ayıran Veli Gürcan, «İşçi isek kendi sendikamızda, köylü isek kendi koperatiflerimizde, genç isek gençlik derneklerimizde toplanmalıyız. Lakin siyasi mücadelenin belirleyici olduğunu unutmamalıyız. Bu alanda ise bizim, iktidar için mücadelede partiden başka silahımız yoktur. İşçi arkadaşlarımı partimizin bayrağı ve çatısı altında toplanmaya davet ediyorum.» «Yaşasın Sosyalizm!» diyerek sözlerini tamamladı.

---

21. Şubat. 1978

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu verdiği demeçte, bu yılki 1 Mayıs gösterilerinin başarılı olabilmesi için bütün 1 Mayıs çalışmalarına, katılmaların işbirliğini söylemiştir.

Demeç şöyledir :

«Bu yılki 1 Mayıs geçen yılın anısını unutturmalı ve işçi sınıfımız 1 Mayıs'da birlik ve mücadele bayrağını daha da yükselterek halkımızın sömürü ve baskıya karşı vermekte olduğu çetin mücadelede ön saftaki yerini pekiştirmelidir. Yarım asrı aşkın bir süre işçi sınıfımıza, en demokratik hakkı olan 1 Mayıs gösterilerini yasaklayan egemen güçler, yüzbinleri bir araya getiren Taksim Mitinglerinden ürküntüye kapılmaktadırlar ve yasal olarak engelleme yolu bulamayınca tehdit ve provokasyonlara başvurmaktadırlar. Ama perde arkasında neler tezgâhlandığını gayet iyi kavrayan kitleler, mücadeleye daha bir bilenerek devam etmektedirler. İşte bu nedenle bu yılki 1 Mayıs'ın büyük bir kitle gösterisi olması kesindir.

1 Mayıs'ı hazırlamak DİSK'in kongre kararıdır. Ayrıca yeni DİSK yönetimi 1 Mayıs hazırlıklarına başladığını açıklamıştır. Şimdi 1 Mayıs'ın en mükemmel bir şekilde gerçekleştirilmesi için DİSK yönetimine düşen, 1 Mayıs'a katılacak tüm kuruluşların kendilerine yardımcı olmalarını sağlamaktır. DİSK yönetimi 1 Mayıs çalışmalarını merkezi bir organizasyonla fakat tam bir işbirliği anlayışıyla ele aldığı takdirde 1 Mayıs'da, dünya işçi sınıfının bu en yüce birlik ve mücadele gününde, halkımızın dayanışma ve işbirliği azmi hem alabildiğine pekişecek, hem de her türlü tertip olasılığı engellenmiş olacaktır.»

---

22. Şubat. 1978

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz bir demeç vererek hükümetin, yurtdışındaki işçilerimizin emeklilikleriyle ilgili girişimini olumlu karşıladıklarını belirtmiş ve bu işçilerimizin ikinci sınıf yurttaş durumundan kurtarılmaları için çocukların eğitimi, seçimlerde oy vermelerinin sağlanması ve benzeri konulara bir an önce el atılması gerektiğini söylemiştir.

Kaçmaz'ın demeci şöyledir :

«Yurtdışındaki işçilerimizin emeklilikleri konusunun yeni hükümet tarafından ele alınması olumludur. Yıllar yılı çözümsüz bırakılan bu mesele yurtdışında çalışan işçilerimizin başlıca dertlerinden birisidir.

Yurtdışındaki işçilerimiz yıllar boyu sigorta primlerini ödedikleri halde en tabii hakları olan emekliliklerin'den mahrum bırakılmaktadırlar. İşçilerimizden sadece F. Almanya da kesilen sigorta primlerinin milyarlarca marklık fonlar oluşturduğunu gazeteler yazmaktadır. Bütçenin bağlanmasından sonra Parlamento bu meseleyi gündeme almalı ve en kısa sürede sonuca vardırarak dışarıdaki işçilerimizin daha fazla madur olmalarını önlemelidir. Böylece döviz cinsinden ödenen sigorta primleri de boşa gitmemiş olacaktır.

Yurtdışındaki işçilerimizin meseleleri emeklilik konusuyla bitmemektedir. Çocukların eğitiminden, seçimlerde oy kullanmalarının sağlanmasına kadar acilen el atılmasını istedikleri diğer problemleri de vardır. Gittikleri ülkelerde zaten ikinci sınıf insan muamelesi gören işçilerimiz, bazı yurttaşlık haklarından mahrum kalarak, bir de ikinci sınıf vatandaş durumuna düşmektedirler. Anayasanın öngördüğü eşitlik ilkesiyle çelişen bu olumsuzluklara bir an önce sonverilmesi şarttır. Hükümetin bu konulara parlamentoya getirmesi demokrasinin gereğidir.»

---

23. Şubat. 1978

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) Başkanlık kurulu üyesi Veli Gürcan verdiği demeçte Başkentte yoğunlaşan dış temasların «ekonomik önlemler» arefesine rastlamasının tesadüf olmadığını belirterek, sıkıntılı günlerin bedelini yüklenmeye zorlanacak olan emekçi kitlelerin demokratik haklar uğruna mücadelelerine daha da hız vereceklerini söylemiştir.

Gürcan'ın demeci söyledir:

«Başkentde dış temaslar hayli yoğunlaşmıştır. Getirileceği söylenen 'köklü ekonomik önlemler' arifesinde dış temasların yoğunlaşması tesadüf değildir. Çünkü, 'ekonomik önlemler' den kastedilenin, üretimi yavaşlatıcı ve tüketimi daraltıcı tedbirler olacağı açıktır. Ve bu tedbirler başta Para Fonu (İMF) olmak üzere, emperyalizmin güdümündeki uluslararası kredi kurumlarının kredi açmak için dayattıkları önşarttır.

CHP ağırlıklı hükümetinde aynı MC hükümeti gibi önünde sonunda uluslararası kredi kurumlarının eline bakar hale gelmesi bizim için ne şaşırtıcıdır, ne de bir tesadüftür! Çünkü, geri ve dışa bağımlı kapitalist ekonomiyi aynı yapı içinde sürdürmenin varacağı başka bir istasyon yoktur. Hükümetler de değişse, iktidar «iyi niyetli»de olsa emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak doğrultusunda adım atılmadıkça bu kural değişmez. Üstelik Türkiye'nin dış politikada Kıbrıs, ambargo vb. sıkıntılı konuları vardır. İşte Ankara'da yoğunlaşan dış temasların bir yönü de «dış politikada taviz-kredi» ilişkisini belirleyecektir.

Bütün bu olup bitenlerin geniş emekçi kitleler açısından anlamı, sıkıntılı günlerin devam edeceği, ekonomik çöküntüden kurtuluş çabalarının bedelinin yine dar gelirli yığınlara yükletileceğidir. Halkımız bu bedeli ödemeye zorlanabilir ama anti-faşist mücadelenin hızlandırılmasını, kendi çıkarlarını savunup geliştirebileceği demokratik hakların bir an önce hayata geçirilmesini bu hükümetten istemek, bu uğurda mücadele vermek de halkımızın en vazgeçilmez hakkıdır.»

KEMERLERi SIKMA POLiTiKASINA DiRENECEĞiZ

Bütçenin bağlanmasına doğru Ankara'daki dış temaslar olağanüstü yoğunlaştı. Bu bir tesadüf mü? herhalde değil. Çünkü herkes biliyor ki, bütçenin bağlanmasını takiben, yani Mart başından itibaren «ağır ekonomik önlemler» sökün edecek. Hükümet de bunu saklamıyor. Zaten meselenin saklanacak hali de kalmamış. Ekonomik durum öylesine berbat ve yeni hükümetin ekonomik politikası da öylesine açık ki, çaresiz bu noktaya gelinecekti.

Hemen işaret edelim, bu **çaresizlik,** Türkiye ekonomisinin kurtulması için **başka** çare kalmamıştı anlamına gelmez. Bu çaresizlik, önceden de haber verdiğimiz gibi sosyal demokrasi için, daha doğrusu geri kapitalist ekonomiyi dışa bağımlı çizgisinde sürdürmeyi hedefleyen tüm hükümetler için geçerli. Yoksa biz sosyalistler Türkiye ekonomisinin de, halkının da nasıl kurtulacağını gayet iyi biliyoruz. Ve bu uğurda mücadelemizi sürdürüyoruz.

Oysa tekelci sermayenin sözcüleri bir kenara, Türkiye'nin içinde bulunduğu açmazdan kurtuluşunu içtenlikle isteyen bir kısım ilericiler, solcular, devrimciler CHP'nin zorladığı çözümü sanki tek çare imiş gibi gösterme gayretkeşliği içindeler. Bunlar sosyal demokrasinin açmazını bilmezler mi? Gayet iyi bilirler. Sosyal demokrasinin getireceği ekonomik tedbirlerin emperyalizme bağımlılığı artıracağının farkında değiller midir? Pekala farkındadırlar!

Üstelik aynı çözümlere çok daha önceden yaklaşan MC yönetimine veryansın eden onlar değil miydi?

İşte izahı biraz müşkül olan budur. Evet, sizler CHP'nin demokratlığına umut bağlamışsınız, Türkiye'yi ilk ağızda düze çıkartacak olanın sosyal demokrasi olduğuna inanıyorsunuz! Olabilir! Ama insaf edin de biraz tutarlı olun. CHP'nin ekonomik alanda çözümsüz olduğunu nasıl gayet iyi biliyorsanız öylece açıklayın. «Bunun daha zamanı gelmedi!» demeyin. Emperyalist mihrakların direktifiyle MC devalüasyonu yapınca demediğiniz kalmazken, aynı **«halt»ı, hem de** aynı biçimde sosyal demokrasi yemeye kalkınca bunu savunmaya, tevil etmeye kalkmayın. Bu tutumunuz size olan güveni azaltır. Sonra dediklerinize inanacak, kulak verecek kalmaz. Bir şey değil, solculuğa ilericiliğe ve halk indinde hepsinin kaynağı gibi bilinen sosyalistliğe «halel» getirmiş olursunuz!

Kaldı ki kimse size CHP ile MC partilerini aynı kaba koymanızı öğütlemiyor. Sosyal demokrasinin anti-faşist karakterini görmeyin demiyor. Hatta demokrasi mücadelesinde, sosyal demokrat hükümetin olumlu girişimlerinde ona destek olmak, onu sağdan, demokrasi düşmanları cephesinden gelecek saldırılara karşı kollamak bir görevdir deniyor.

Ama böyle diye, CHP ne yaparsa gözü kapalı evet demek gerekmez. Hele hele meseleleri az çok kavramış olanların, hem de bile bile, halkı yanıltıcı, boş olduğu bilinen «umut» hayallerini besleyici bir tutum izlemeleri hiç yakışık almaz.

Niye CHP, MC'nin hazırladığı bütçeyi aynen parlamentoya getirdi? Neden CHP, dönüp dolaşıp, MC'nin kapısını araladığı IMF'nin önüne geldi? Üstelik de muhalefette iken, her iki konuda da MC'ye veryansın ederken! Bunlar ve benzerlerini kitlelere açıklamak gerekmez mi? Bunlar ve benzerlerini gören kitleler «tuh be! bunların arasında bir fark yokmuş!» demeye başladığında gerçekleri ortaya sermek, hangi noktalarda aralarında fark olmadığını, hangi noktalarda ise fark olduğunu açığa kavuşturmak gerekmez mi? Birisi —MC— emperyalist mihraklarla flört ederken, onu «tu kaka» edip, öteki —CHP— emperyalistlerle benzer ilişkileri sürdürünce onu mübah görmek, hangi ilericilikle, devrimcilikle, hangi solculukla bağdaşır? Sonra halk böylesi yalpalamalara tepki duymaz mı?

Şimdi bir kaç güne kadar «ekonomik önlemler paketi» açılacak. Şu günlerde Ankara'da bu paket «içli-dışlı» bir şekilde hazırlanıyor. IMF ve buna benzer emperyalist kurumların hem politikaları açık, hem de Türkiye'den neler istediklerini daha öncede ayan beyan söylediler: **Hatırı sayılır bir devalüasyon, kalkınma hızının düşürülmesi, kamu iktisadi teşebbüslerinin ürün ve hizmetlerine zam, ücretlerin ve tarım taban fiyatlarının dondurulması, tasarrufu teşvik ve üretimi kısıcı bir kısım tedbirlerin alınması vb.** Bunlar yapılırsa ekonomi «istikrara» kavuşacakmış!

Türkiye ekonomisinin, mevcut yapı içinde kalarak «istikrar»a kavuşması mümkün değil. Bunu «istikrar» tedbirlerini önerenlerin kendileri dahi biliyor. Söz konusu olan mevcut çöküntüyü geciktirmek, ekonomiye biraz soluk aldırmak. Sonrası «Allah kerim!» Sosyal demokrasiye yaptırılmak istenen bu.

Sosyal demokrasi de, tarihi misyonuna yakışır bir şekilde kendine dayatılan görevi yerine getirmeye hazırlanıyor. Ekonomiyi istikrara kavuşturmak gerekçesiyle, bağımlı ve geri kapitalist yapının dar boğazdan kurtulmasında baş rolü oynayacak. Ama ne bahasına?

Hep bilinir; gelişkin kapitalist ülkelerde ne zaman ki bunalım derinleşip kriz patlak verir, tekelci burjuvazi hemen sosyal demokrasi «at»ını altına çeker. «İstikrar» dönemlerinde muhalefet aksesuarı görevini gören sosyal demokrasi, işler çatallaşınca «sol» adına —zaten geleneksel olarak kitleler indinde «sosyalist» bilinirler! — iktidara getirilir. «İstikrar» tedbirleri yani ücretleri dondurma, üretimi kısma vb. onun eliyle uygulamaya konulup! emekçi halka kemerler sıktırılır, ve bu sayede geniş kitlelerden kazandığı «sempati»nin karşılığı olarak ilk seçimlerde teker kümbür gönderilir. Bu tedbirlerin sosyal demokrasiye aldırılması daha kolaydır. Çünkü onu oyla destekleyenlerin büyük çoğunluğu başta işçiler olmak üzere, emekçilerdir. Ve destekledikleri Parti'nin kemerleri sıktırmasına, pek hoşlarına gitmese de katlanırlar. Oysa aynı tedbirlerin burjuvazinin geleneksel partilerine aldırılması son derece «tehlikeli»dir! Kitleler böylesi bir durumda «kıyameti» koparabilirler. Ama sosyal demokrasi «vatan millet» uğruna kitleleri «teskin» edebilir.

Kriz atlatılıp da sosyal demokrasinin beline tekme indirildikten sonra geleneksel parti «âlâyu vâlâ» ile yine baştacı edilir. Ve böylece sosyalizmin ne kadar «kötü» bir şey olduğu da bir kez daha «ispatlanmış» olur!

Şimdi benzeri bir «macera» «solcu» CHP ile Türkiye'de tezgahlanmak durumundadır. «Ekonomik önlemler paketi»nin halk için anlamı Başbakan'ın deyimiyle «fedakarlık», yaygın ve özlü deyişiyle «kemerleri sıkmak»tır. Ve ortam da böylesi bir uygulama için bir hayli elverişli gözükmektedir. Daha doğrusu sosyal demokrasi bu tarihsel misyonuna hazırlandırılırken sağlı, «sol»lu bu elverişli ortam oluşturulmuştur. En büyük iki işçi sendikası DİSK ve TÜRK-İŞ, CHP'nin şaşmaz takipçileri haline sokulmuştur. İlericisi, demokratı, devrimcisi, CHP'yi «sol»cu, hatta «halkın istediği cinsten» bir «sosyalist» partiymişçesine göstermekte adeta yarışmışlardır. Bunlara, sosyal demokraside bulunması mümkün olmayan hasletleri yakıştıran kimi hayalperest sosyalistler de eklenmiştir. Ve sonuçta CHP, işçiler başta olmak üzere geniş emekçiler kitlesinin oy desteğini sağlamıştır. Şimdi CHP'ye oy verenlerin önemli bir bölümü «umut» hayalleriyle beslendiği için yeni hükümete kurtarıcı gözüyle bakmaktadır. Bu şartlarda sosyal demokrat ağırlıklı hükümetin uygulayacağı kemerleri sıkma politikasının daha «kazasız belasız» yürütülebileceği açıktır. Zaten son günlerde tekelci burjuvazinin keyifle ellerini oğuşturması ve ekonomik önlemleri yerinde bulması boşuna değildir. CHP ağırlıklı hükümet «hastalığı tedavi» gerekçesiyle «acı ilaç»ı halka verecek ve hesaba göre, halk başına neler geldiğini «hapı yuttuktan» sonra anlayacaktır. Ve «acı hapı» kendisine veren de CHP olduğu için, CHP'ye bozulup ondan desteğini çekecek, yeniden sağcı partilere yöneltecektir. Bu sayede sol ve solculuk da «haketiğini bulmuş olacaktır!

Batı Avrupa'da sökermiş gibi görünen bu oyun Türkiye'de tutar mı? Bıçak kemiğe dayanmış durumdaki fukara yığınlar, zaten sıkılacak deliği kalmamış kemerlerinin daha da zorlanması önerisine «eyvallah» der mi?

Bizce demez! Demeyeceğini kısa sürede göreceğiz. Çünkü bu oyun gelişkin kapitalist ülkelerde tezgahlanabiliyorsa bunun nedeni oralardaki halkın Türkiye insanlarıyla kıyas-

(Devamı 15. Sayfada)

İşçi Sınıfının Birilğine Sahip Çıkmalıyız

DİSK'in 6. Olağan Kongresinin ardından yaptığımız değerlendirmelerde işaret ettiğimiz noktaların başında, kongrenin işçi hareketi içindeki varolan olumsuzlukları çözememiş olması geliyordu. Çünkü, işçi sınıfının en ileri ve sınıf birliğinin belirleyici kesimlerini bağrında taşıyan DİSK, 6. Kongresine önemli günlerden geçerek gelmiş idi. İşçi sınıfı hareketimiz yıllardan beri, sağlı sollu saldırıların arasında, kendi sınıf birliğini gerçekleştirebilmek için çaba harcıyor. Ve bu çabalar, başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere, DİSK yöneticilerine ve tüm birlik yanlısı güçlere ağır görev ve sorumluluklar yüklemektedir.

ERDEMİR'de (Kdz. Ereğli Demir Çelik) geçtiğimiz hafta ortaya çıkan olaylar bu bakımdan büyük önem taşıyor. Bilindiği gibi, ERDEMİR işçileri yıllardan beri Maden-İş sendikasında örgütlü bulunmaktadırlar. Zaman zaman Ereğli Demir Çelik işçileri değişik sendikalara ve sendikacılara güven duymuşlardır ama onların seçtikleri yol son tahlilde işçi sınıfının genel çıkarlarına uygun düşmüştür. Bu bakımdan ERDEMİR işçileri zengin bir mücadele deneyine sahiptirler. İşçi sınıfının dostlarını ve düşmanlarını çok iyi tanıdıklarını defalarca gösterdiler ve bundan sonra da göstermeye devam edeceklerdir.

Ne ki, işçi sınıfının düşmanlarıda boş durmuyor. İşçi sınıfının birliğine kasteden eğilimleri de onun sınıf düşmanlarından eğilimleri de onun sınıf düşmanlarından ayrı düşünmek mümkün değildir. Kapitalizm şu ya da bu ölçüde işçi sınıfı saflarında ayrılıklar yaratmakta, ortaya çıkan en küçük ayrılık noktalarını dahi değerlendirmekte ve güçlendirmektedir. Değişik siyasi akımlarda somutlanan bu ayrılıkçı eğilimlerden en çok dikkat edilmesi gerekeni ise hiç kuşku yok ki, reformist dünya görüşünü temsil eden sağ-sosyal demokrat akımdır. Sosyal demokrasinin işçi sınıfı saflarındaki varlığını ve etkinliğini hesaba katmayan ve bu tesbitten yola çıkmayan çabalar başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkumdur.

ERDEMİR'deki son gelişmelerin kaynağında da, işçi sınıfı içinde gerici bir rol oynayan sağ-sosyal demokrat akım vardır. Genel olarak sosyal demokrasinin ve özel olarak da sağ-kanat sosyal demokrasinin DİSK içinde gelişip güç kazanması DİSK 6. Kongresinden öncelere dayanıyor. DİSK içindeki geçici etkinliğini, işçi sınıfı hareketi içinde varolan ve kendisi dışında kalan sosyalist akımlara karşı bir müstahkem mevzi olarak kullanmaya çalışan İDD'ciler böyle yapmakla, işçi sınıfının birliğini zedelemekten öte DİSK'in örgütsel birliği için de ciddi bir tehlike oluşturuyorlardı.

Sosyalistlere karşı sekter bir tutum içinde olan eski DİSK yönetimi ve İDD'ciler, sosyal demokratlara karşı ise işçi sınıfının birliği kaygularından değil, kendi makyavelist siyasetlerinin güvenliği açısından hayırhah ve ilkesiz bir tutum içinde olageldiler. Sosyalistlerin sosyal demokratlara karşı tutumları bilimsel prensipler çerçevesinde ve önünde sonunda işçi sınıfının çıkarlarıyla uyum içinde olmak zorundadır. Bu tutum her halükârda işçi sınıfının birliğini sağlamak ve mücadelesini güvence altına almak gibi bir sorumluluktan kaynaklanır. Sosyal demokrasiyi bu bilimsel prensiplere aykırı bir tutumla, kendi dışındaki sosyalistlere karşı giriştiği tasfiyeci ve grupçu girişimlerinde «güvenilir» bir ittifak unsuru olarak gören İDD'ciler ve eski DİSK yönetimi, işçi sınıf saflarında sosyal demokrat akımın güçlenmesine bizzat kendi elleriyle olanak hazırlamış ve sosyal demokrasinin DİSK içindeki tırmanışını hızlandırmışlardır. Gerçi bu anlamda DİSK yönetiminde her hangi bir değişiklik olmuş değildir ama sosyal demokrasinin ileri işçi kesimleri üzerindeki hesapları artık saklanamayacak ölçüde güçlenip açığa çıkmıştır.

ERDEMİR'deki son gelişmeler belki bu siyasetin meyvaları değildir ama onun hazırladığı olanaklardan «doğan güneş» olduğu açıktır. Maden-İş'in birliğine kasdeden ve sağ-sosyal demokrasinin yönlendirdiği bu olaylar DİSK içindeki son iki yıllık gelişmelerin mantıksal uzantısı olarak ele alındığında daha net kavranabilir.

Sağ-sosyal demokrasinin DİSK üzerine olan hesapları henüz bitmemiştir ve tam tersine daha yeni başlamıştır. Ve bu hesapların MESS'e karşı yorgun düşmüş ve göreceli olarak zayıflamış olan Maden-İş üzerinde yoğunlaşması bir rastlantı değildir. Bir zamanlar eski DİSK yönetiminin ve İDD'cilerin ortaklaşa kullandıkları sağ-sosyal demokrat sendikacılar şimdi Kemal Türkler ve arkadaşlarının Maden-İş'den sökülüp atılmaları için kullanılmaktadırlar. Bu amaç ya akla gelmedik yöntemlere başvurulacağı ve bu amaçlı girişimlerin Maden-İş tabanında hızla yaygınlaştırılacağı, kaşarlanmış sağ-sosyal demokratlar tarafından itiraf edilmektedir. İşçi sınıfının birliği için ciddi bir tehlike teşkil eden bu gelişmelere karşı tüm birlik yanlısı güçlerin uyanık bulunması gerekmektedir.

Olayların izlediği yol ve gelişme mantığı, işçi sınıfı saflarındaki ayrılıkçı eğilimlerin açık bir örneğini veriyor. MESS-Maden-İş görüşmelerinde sözleşme dışı tutulan ERDEMİR işçileri adına 9. Bölge temsilcisi Şükrü Özbayrak bir günlük bir «Tatil Grevi»nden sonra ve kendi kararıyla bir sözleşme imzalıyor. Sözleşmenin hukuksal geçerliliğinden çok Maden-İş merkez yönetimine rağmen yapılmış olması önem taşıyor. Oldu bittiye göz yummayan Maden-İş yönetimi Şükrü Özbayrak'ı görevinden aldı ve yerine bir başkasını atadı. Bunun üzerine Şükrü Özbayrak önceden hazırladığı mizanseni sahneye koymayı başardı. Maden-İş'den ayrılıp «Devrimci Maden-İş» sendikasını kurdu. Ve hemen ardından kendi etki alanında bulunan işçileri Maden-İş'den ayrılıp yeni sendikasına katılmaya çağırdı. Şükrü Özbayrak'ın etki alanı ise oldukça «geniş» idi ve Ereğli»den *«doğan güneş»*i desteklemeye hazır *etkin güçler* vardı. Alınan haberler sağlıksız ve birbirini tutmuyor olsa da, üçbine yakın işçinin Maden-İş'den ayrılıp Şükrü Özbayrak'ın sendikasına katıldığı anlaşılıyor.

ERDEMİR işçilerini bölmeyi ve bu çıkış noktasından kalkarak Maden-İş'i parçalayıp kendi egemenliğine almayı amaçlayan bu gerici girişimin ardında kimlerin bulunduğu kısa zamanda anlaşıldı. Sosyal demokrasinin başı inkâr etse de, partisinin sağ-kanat güçleri bu oyunu desteklediler ve etkin görevler yapmaya hazır olduklarını itiraf ettiler. CHP'nin Zonguldak milletvekilleri, Zonguldak valisi, CHP gençlik kolları genel başkanı vb. gerici sağ güçler, Şükrü Özbayrak'a ve onun, DİSK'in örgütsel birliğine yönelik saldırısına omuz verdiler. Şükrü Özbayrak'ın sendika binasından işçilere hitaben bir konuşma yapan arkası karanlık CHP'li bir gençlik lideri şunları söylüyordu:

«Bu mücadeleniz işçi sınıfına ışık tutacaktır. Başlattığınız hareket yalnız Ereğli'de kalmayacak. Sizi ülkemizin diğer yerleri de izleyecektir. Bu hareket haksızlığa başkaldırıştır. Bu hareket anti-demokratik ve faşistçe uygulamaya başkaldırıştır.»

Bu gençlik liderinin konuşması ve düşünceleri sosyal demokrat siyasi önderliğin görüşlerini ne ölçüde yansıtıyor bilinmez ama işçi sınıfı üzerindeki sağ-sosyal demokrat niyetleri bütün çıplaklığıyla yansıttığı açıkça görülmektedir. Maden-İş yönetimi faşistlikle suçlanmakta ve saldırıların bu noktada kalmayıp daha da genişletileceği müjdesi verilmektedir. Hareketin taşıdığı siyasi öz, CHP İstanbul Gençlik kollarının Şükrü Özbayrak'a çektiği destek telgrafında dile getirilmiştir: *«Yaşasın Devrimci Maden-İş. Yaşasın Partimiz CHP»*.

ERDEMİR olaylarının, işçi sınıfının birliğini zedeliyen subjektif tutumlardan kaynaklanmadığı, tam tersine, kendi içinde sistemli bir sınıf siyasetinden doğduğu inkârdan gelinemez. İşçi sınıfının uyanık kesimlerinin uzun vadede geçit vermeyeceği ama bugünden yarına oldukça tahribat yapması olasılığı da bulunan bu girişimlerin gerici kimliği, daha olayların ilk günlerinde kendini dışa vurmuştur. Maoculardan faşistlere, kaşarlanmış reformistlerden tekelci güçlerin sözcülerine kadar uzanan geniş bir gericiler cephesi Şükrü Özbayrak'ın komplosuna arka çıkmış ve gerektiğinde kadro olarak «hizmet» göreceklerini göstermişlerdir. Gericiler korosu hep bir ağızdan sosyalistlere ve sosyalizme küfürler yağdırarak mesafe almaya çalışıyorlar.

Ancak komplonun ERDEMİR'de başarıya ulaşma şansı yoktur. Ereğli Demir Çelik işçilerinin sınıfsal eğilimlerinin temelinde zengin bir mücadele bulunmaktadır. Bu geleneği aşmak için ayrılıkçı güçler ve onların maşaları, olmadık ve rezilce yolları deniyorlar ve denemeye devam edeceklerdir. Maden-İş adına imzalanmış sözleşmeden Devrimci Maden-İş'e kayıtlı olan işçilerin de yararlanacağı yalanı, *«Kemal Ağaya teslim olmayacağız»*, *«İşçileri çalan sendika ağaları»* gibi çirkin uslupları bunun için kullanıyorlar ve bu yolla işçilerin sınıfsal uyanıklıklarını köreltmeye çalışıyorlar.

Bu hareket münferit bir olayı yansıtmıyor. İşçi sınıfı saflarında ve son iki yıl içinde de DİSK saflarında güçlenen bir eğilimi, bu eğilimin güçlenmesine olanak sağlayanların gözlerine batıra batıra açığa çıkarıyor. Ve her türden gerici eğilimler, sağ-sosyal demokrasinin temsil ettiği bu sınıf tercihi platformunda kucaklaşıyor.

İşçi sınıfının genel çıkarlarını tehdit

(Devamı 15. Sayfada)

Tekelciler CHP'ye Yükleniyor

Tekelci Sermayenin has sözcüleri Ecevit hükümetinden beklediklerini sık sık dile getiriyorlar. Sosyal demokrasiye, izlemesi gereken yolu açık dille öğütlüyorlar. Hükümetin gerek proğramı ve vaadleri, gerekse iktidar olduğundan bu yana takındığı tutum sermayenin akıl hocalarına tam bir umut verdi. Geçen sayımızda Feyyaz Tokar'ın «öğüt»lerini ele almıştık Bu sayımızda ise Tercüman'ın «rapor»cu yazarının «önerilerini» ele alıyoruz.

Büyük sermayenin sözcüleri ve basındaki kalemşörleri Ecevit hükümetini sıkıştırmaya devam ediyorlar. Dış ve iç ekonomik durum —döviz fıkdanı, transfer imkânsızlıkları, kredi bulma güçlüğü, etkisini artık aydan aya da değil, haftadan haftaya duyurur olan hayat pahalılığı artışı— bir yandan, faşist saldırılarla kimi «sol» maceracı davranışlar öbür yandan, ard-niyetli yorum ve «değerlendirme»lere bol malzeme sağlıyor.

Ekonomik durumu «düzeltme» yolunda bu hükümetten alması beklenilen ve istenilen tedbirler «köklü» ve «acıtıcı» tedbirlerdir. Yani geniş emekçi kesimlerin hayat koşullarını büsbütün tahammül edilmez hale getirici tedbirler! Bütçe müzakereleri sırasında açıklanan, meselâ DÇM'lerle ya da bedelsiz ithalatla ilgili yeni düzenlemeler, dış seyahat harcamalarının kısıtlanması, vb., birtakım kolay vurgun yollarını sonuna kadar değilse de kısmen tıkamaya, ısrafı azaltmaya yarayacak da olsa, ekonominin genel «sağlığı» bakımından devede kulak kabilinden sonuçlar verecektir. Asıl «düzenleme»ler henüz sırada beklemektedir: Tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması, işçi ücretlerinde artışın durdurulması, temel ihtiyaç mallarına ve hizmetlere yeni zamlar, hatırı sayılır bir devalüasyon, vb. Yani IMF baskısı ardında tekelci sermayenin halka dayatmaya çalıştığı «ekonomik istikrar tedbirleri».

Bu tedbirleri çoktandır önerip duran, bunları ancak kitle desteğine sahip bir CHP hükümetinin (ya da CHP ağırlıklı bir koalisyonun) alabileceğini söyleyen ve şimdi de bir an önce alınmaları için sabırsızlanan çevreler, ekonominin böylelikle «düzeltilmesi»nin kitlelere neye mal olacağını çok iyi biliyorlar. Dolayısıyla, sözkonusu tedbirlerin alınmasının Cumhuriyet Halk Partisine de ne denli pahalıya oturacağını biliyorlar. Ama ne gam! Cumhuriyet Halk Partisinin ardındaki kitle desteğinin, onlar için, ancak kendi çıkarları uğruna har vurulup harman savrulduğu ölçüde bir değeri vardır. Bu nedenle, geniş halk kesimlerinin «umut» bağladığı CHP'yi o umudu bir an önce tedavüle sokup harcaması için dört bir yandan sıkıştırıp duruyorlar.

Geçen hafta **Tercüman'ın** çok bilmiş «Rapor»cusu baklayı ağzından şöyle çıkarıyordu : «Türkiye'nin yakın geleceği ve Ecevit hükümetinin başarısı 'Gemileri yakmak' stratejisinin uygulanıp uygulanmayacağı soru işaretine takılmış bulunmaktadır... Hükümet kısa dönemde iç politikada büyük tepkileri göze alabilirse, yani geriye dönme ihtimalini ortadan kaldırmak için 'gemileri yakmayı' göze alırsa, başarı şansı vardır.»

«Rapor»cu, hükümetten gemileri yakmayı göze alarak uygulamasını istediği tedbirlerin başında da «büyük oranda bir devalüasyon»u saymaktaydı. Ve şöyle eklemekteydi: «Ve büyük oranda bir devalüasyonla zaten tekne ateş almış olacaktır.»

Pişkinliğin böylesine pes doğrusu! Pes ama, adam aslında düş kurmuyor, doğruyu söylüyor. Bugünkü CHP ağırlıklı hükümet «ekonomiye istikrar sağlama» adına —özellikle IMF direktiflerine boyun eğerek— kendisinden istenen tedbirleri istenildiği (ve «zorunlu» görüldüğü ölçüde) alırsa, bu, CHP için sahiden de «gemileri yakmak», iç politikada «büyük tepkileri göze almak», ve kendisine bağlanan «umud»u harcayıp bitirdikten sonra, geriye kalan tek alternatifi büyük sermaye için artık açık faşist bir rejim olan bir CHP-AP koalisyonunun kollarına atılmaya hazırlanmak demek olacaktır.

CHP bunu yapar mı, yapmaz mı? Gemileri yakmayı göze alır mı, almaz mı? Bu sorunun cevabı salt CHP'nin kendisine kalmış değildir. CHP'den bu yola gitmemesini beklemek, ona bunun ne denli «acı» sonuçlar doğuracağını söylemek de işçi sınıfı sosyalistlerine düşmez. CHP'yi bu yola itmek, bu yolda istediklerini ona yaptırtmak büyük sermaye için, büyük sermayenin istediklerinin yapılmasına karşı çıkmak, yeni sömürü tedbirlerine karşı kitle muhalefetini ve direnişini örgütleyip harekete geçirmek de sosyalistler için sınıf mücadelesinin kaçınılmaz gereğidir. Sosyalistlerin görevi CHP'yi kitleler gözünde itibarını yitirmekten alıkoymaya çalışmak değil, kitlelerin bu gün CHP iktidarından umduklarının gerçekleşmesi için, yani âcil ekonomik-demokratik taleplerinin karşılanması için mücadelede onlara öncülük etmektir.

CHP'nin kendisine bağlanan umudu harcaması, ona büyük sermayece yüklenen işlevi yerine getirmesinin kaçınılmaz, objektif sonucu olacaktır. Buysa toplumda sınıf mücadelesini daha da şiddetlendirecektir. Aynı zamanda, mücadelenin gerçek kutuplarının daha bir vuzuhla ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Ekonomik-sosyal gelişmede, toplum hayatının her yönüyle demokratikleşmesinde işçi sınıfının öncü rolü daha belirginleşecektir. Ve emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı toplumsal muhalefet dalgasının kabarmasıyla işçi sınıfı sosyalistleri ve onlara yandaş demokrat güçlerin kitlelerle bağı daha da sıkılaşacaktır.

Bunu da şimdiden çok iyi gören «Rapor»cu «anarşinin önlenmesi için tek çözüm» olarak sıkıyönetimi önermektedir. Ve Ecevit hükümetine sunduğu «gemileri yakmak stratejisi»ne bu tedbiri de dahil etmektedir.

«Olağan bir dönemde değiliz, olağan polis metodlarıyla, anarşinin önlenmesi mümkün değildir. Bize göre, tek çözüm **«sıkıyönetim»**dir.. Ordunun demokrasiye bağlılığını, rejime olan saygısını, en akıl almaz politika sorumsuzluklarına karşı hoşgörüsünü yıllardır ispat ettiği dikkate alınmalı, bu en güçlü, en etkin kurum toplumun huzur arayışları için hizmet devresine sokulmalıdır..»

«Rapor»cuya bunları söyleten gerçekler çok açık. Tekelci sermayenin büyük oranda devalüasyonlarla, vb. ancak kollanabilecek olan çıkarları kitlelerin yükselen ekonomik - demokratik talepleriyle asla bağdaşmamaktadır. Bu taleplerin ardındaki özlemler yıllardır muhalefette kalan CHP'nin kitlelerden «umut» devşirerek sonunda iktidar olmasında önemli bir etken olmuştur. Oysa tekelci sermaye bu CHP iktidarını kendi âcil sorunlarını «iç politikada büyük tepkiler» doğuracak olağanüstü tedbirlerle çözmekte kullanmaya kararlıdır. Buysa halkın CHP'ye bağlanan (ve bir bakıma da, CHP'ye bağlanmakla teminat altına alınan) umutlarının çözülmesi sonucunu doğuracaktır. Bu durumda bir başka «bağlayıcı» güce ihtiyaç vardır. O güç de tekelcilerin ezeli dostu ve muhibbi sıkıyönetimdir!

Tekelci burjuvazi ne etse, ne eylese sıkıyönetimsiz yapamıyor. 1961 Anayasası 12 Mart döneminde uğradığı sistemli saldırıyla zaten sıkıyönetimsiz sıkıyönetim yönetmeliğine çevrilmişken, ve her türlü anti-demokratizm halk düşmanı gerici siyasiler ve yardakçıları tarafından halkın demokratik talepleri karşısına «Anayasa icabı, Anayasa emri» vb. olarak çıkarılıp dayatılmak istenirken üstüne üstlük ikide bir ileri sürülen bu sıkıyönetim istekleri, Türkiye'de sürdürülmeye ve sözümona «uygarca geliştirilmeye» çalışılan kapitalist düzenin temel aczinin ifadesidir. CHP'nin sağ sosyal-demokrat yöneticilerinin bu düzeni birtakım reformcu yamalarla pekiştirip hâli yola koyma fedailiğini üstlendikleri bir sırada ortalığı «Sıkıyönetim isteriz!» avâzelerinin sarması boşuna değil.

Devalüasyon yapılarak ihracat mı «geliştirilecek?» Bindir halkın tepesine sıkıyönetimi!

Yeni zamlar yapılıp para «gerçek değeri»ne» mi kavuşturulacak? Yani hayat pahalılığı büsbütün azdırılarak tekelcilerin gelirlerinin daha da şişmesi mi sağlanacak? Bindir halkın tepesine sıkıyönetimi!

Durum bu kadar açık. Kıçıkırık kapitalist düzenin gittikçe daha çok ezip derin bunalımlara sürüklediği geniş halk kesimleri neyi istiyorlarsa tekelci burjuvazi tersini istiyor. Halk ucuzluk istiyor, tekelci burjuvazi, «Hayır, pahalılık!» diye diretiyor. Halk sırtındaki vergi yükünün hafiflemesini istiyor, tekelci burjuvazi halktan alınacak daha çok vergiyle ödenmek üzere habire «Daha çok dış borç!» diye haykırıyor. Halk emperyalizme ekonomik ve siyasî bağımlılığın sonuçlarını kendi etinde kemiğinde duyarak yaşadığı için bağımsızlık istiyor, tekelci burjuvazi emperyalizme dahabir dört elle sarılıyor. Halk demokrasi istiyor, tekelci burjuvazi faşizmi yedekte besleyip büyüterek faşist fedaileri sosyalistlerin, demokratların, yurtseverlerin üzerine salıyor. Halkın demokratik talepleri yükseliyor, tekelci burjuvazi «Sıkıyönetim!» diye tutturuyor!

Ve işte «Rapor»cunun ağzından CHP'ye gemiler yakma çağrısı çıkararak, sıkıyönetim talebinin ne anlama geldiğini itiraftan da çekinmiyor. Şöyle diyor «Rapor»cu:

«Beklenen gelişme CHP'nin **«marjinal oy»**, yani **«en kıytırık oylar»** kaygısından sıyrılmak sağduyusunu göstermesidir.. Yani yakılması gereken üçüncü gemi, ülkenin huzurundan, anarşinin durmasından rahatsız olacak azınlıktır... O küçük potansiyel gözden çıkarılmalıdır.»

İşte size halkı, işine geldiğinde seçim otlağında yayılmaya bırakılacak, gelmediğinde süngü zoruyla ağıla tıkılacak oy davarı sayan burjuva siyaset anlayışının tipik bir örneği!

Raùl Valdès VIVO

-Etiyopya- Bilinmeyen Devrim/2

III

Etiyopya devrimi ne bahasına olursa olsun kan dökülmesini engellemeye kararlıydı, tozlu dağ yollarının kenarlarındaki beyaz kemiklerin, en az ikiyüzbin insanın kemiklerinin başlıca sorumlusunun kanını bile.

Koordinasyon Komitesinde yaptığı konuşmada Mengistu, imparator için en büyük cezanın Etiyopya'nın yönetiminin yüzyıllardır onu inşa etmiş olanlara verilmesi olduğunu söyledi.

Ama halkı kendi kaderinin efendisi yapmak kolay bir iş değildi.

Haile Selasiye'nin her şeyi alındı, kendisine yalnız adı ve soyadı bırakıldı; ama o arkasında büyük adaletsizlikler ve acayip davranışlardan oluşan bir şöhret bıraktı. Her sabah bakanları makamlarına oturmadan önce İmparator'a görünmek zorundaydılar. Ama o'nun yüzüne bakamazlardı. Kahvaltısını bitirince saray çatısının köşelerinden dört borucu borularını öttürerek tüm dünyanın krallarına imparatorun kahvaltısının bittiğini haber verirlerdi. Bu acayipliklerden birine yazar da şahit olmuştu bir keresinde. 1969 yılında Haile Selasiye resmî bir ziyaret için Kamboçya'ya gelmişti. Prens Şihanuk tarafından selâmlandıktan sonra bando Etiyopya Ulusal Marşını çalmaya başlamış ancak imparator bir işaretle bandoyu susturarak kraliyet köpeği Lulu'nun uçaktan indirilmesini beklemişti. Kamboçya devlet başkanı daha sonra bazı büyük elçilere şöyle demişti; «Majeste, başlayabilir miyiz, yoksa köpeğinizin işaretini mi bekleyeceğiz? diye sormayı düşündüm bir an.»

Lulu öldüğünde İmparartorunun gözlerinden, Wallo eyaletinde ikiyüzbin kişinin açlıktan ölmesi üzerine dökülmeyen yaşlar seller gibi boşandı. Resmi cenaze töreniyle Lulu ebedi istirahatgâhına defnedilmiş ve mezar taşına adı, doğum ve ölüm tarihleri altın harflerle yazılmıştı.

Kabul etmeliyiz ki, halk da Lulu'nun ölümü için samimi gözyaşları dökmüştü. İmparatorlarıyla birlikte onlar da ağladılar onun acısını paylaştılar.

Lulu'nun mezarında ve imparatorluk sarayının iki yüz odasını tezyin etmek için kullanılan altınlar İmparatorun Sidamo eyaletindeki altın madenlerinden çıkartılmıştı. Madenlerde düpedüz köleler çalıştırılmaktaydı, eski zamanlarda Amerika'daki Avrupa kolonileri için Afrika'da yapılan köle avları gibi metodlarla avlanmış kölelerdi bunlar. Evi barkı olmayan ve sokaklarda yatan bir işsiz, vücudunu gece ayazından korumak için sarındığı kâğıttan bir anda çıkarılabilir, penceresiz bir polis arabasına atılarak götürülebilirdi. Gün ışığı görmeden süren bir yolculuktan sonra da kendini altın madenlerinde bulurdu.

Orada bütün gün bir dereciğin başında kum elemek zorundaydı. Ancak hapishane yemeğini yemek için ara verirdi çalışmasına. Ve gece olunca —inanmayacaksınız ama— zorla müshil içirilirdi bu kölelere belki buldukları bir altın parçasını yutmuşlardır diye. Özel görevliler pisliği karıştırır ve orada pırıldayan birşey bulurlarsa suçlu mahkemesiz idam edilirdi hemen.

En şaşırtıcı olan da halkın her yıl yüzlerce insanın kaçırılması işinde İmparatorun parmağı bulunabileceğini hiç düşünmemiş olmasıdır.

İDEOLOJİ ARAYAN DEVRİM

I

1974 Etiyopya devriminin kendi tarihinde örnek alacağı bir başka devrim yoktur. Geçmişte bazı sınıfların diğerlerine karşı sayısız ayaklanmaları olmuştur ama bunlardan hiçbiri ortaya çıkar çıkmaz Marksizm-Leninizme doğru, kendi kaynağını ve amaçlarını tahlil edebilen tek ideolojiye doğru yönelmemiştir.

Hegel ve Feuerbah'ın gerici siyasi fikirlerine rağmen, Marks onların felsefelerinde proletarya ideolojisinin ilk köklerini görmüştü. Geliştirmek şöyle dursun, bütün dehalarına rağmen ne Hegel ne de Feuerbah bu kökleri keşfedemezlerdi. Çünkü böylesi savundukları sosyal düzene ihanet olurdu. Marks ve mücadele arkadaşı Engels kendi zincirleriyle birlikte tüm kökelikleri, aşağılanmaları ve korkuları gömmeye tarih tarafından yükümlendirilmiş olan sınıfın öğretmenleri oldular .Onlar işçi sınıfının burjuva egemenliğine son vereceğini, zaferin pekiştirilmesi, sömürücüsüz yeni toplumun kurulması için, sınıfsız, sınırsız ve devletsiz bir dünya için geçici bir süre kendi kaçınılmaz diktatörlüğünü kuracağını söylediler.

Lenin tarafından öne sürüldüğü ve ispatlandığı gibi Proletarya diğer sömürülen sınıflarla ittifak içinde davranmalıydı. En başta, kapitalizm feodalizmi tamamiyle silemediği için köylülerle.

Marks ve Engels tek bir dünya devrimine inandılar. Lenin, kapitalizmin eşitsiz gelişim kanununa dikkati çekerek proletarya devriminin —çelişkilerin büyüdüğü ve bu çelişkilerden yararlanabilecek güçlerin bulunduğu,— yerlerde diğerlerine nazaran daha önce ortaya çıkacağını netleştirdi.

İşçi sınıfının kendi sınıf ideolojisiyle işçi sınıfı «kendi içinde sınıf» durumundan yani ne istediğini bilmeyen ve körcesine sömürülen bir durumdan «kendisi için sınıf» durumuna yani kendi tam kurtuluşu için mücadele eden bir sınıf durumuna geçer. Bu süreç iktidarı alma sırasında zirvesine ulaşır.

Marks ve Engels proletaryanın «aynı anda birçok ülkede birden partisini» kurdular; Birinci Enternasyonal. Üç ay sürmesine ve bir şehirde ortaya çıkmasına rağmen burjuva boyunduruğunun ilk defa kırıldığı Paris Komününün taktiklerini Birinci Enternasyonal göstermedi. Hatta teşvik bile etmedi. Sosyal değişimin siyasi iktidarın alınmasıyla başladığı kahraman komüncüler tarafından Enternasyonal içinde öğrenildi.

Lenin devrimin kurmay hayeti niteliğindeki yeni tip Partiyi oluşturdu. Sonra da dünya tarihindeki ilk işçi-köylü devletinin doğuşuna yolaçan Büyük Oktobr Sosyalist Sovyetler birliği varlığını kan, ter ve ateş içinde savunmak için daha beşikte bir çocukken bir yetişkin gibi, —kuvvetli, cüretkâr ve akıllı— olmalıydı. Sovyetler Birliği dünyanın en zalim emperyalist saldırısına, faşist saldırıya uğradığı zaman en büyük sınamadan geçti. Bu karşılaşmanın sonucu sosyalizmin sınır engellerini aşması oldu: Sosyalizm iki dünya sisteminden biri haline geldi. Tarihte ilk defa dünyada sürekli bir barış kurulabileceği konusunda bir umut belirdi. İkisi dünya savaşı olmak üzere insan hafızasının uzandığı dönemden bu yana irili ufaklı 1400 savaş oldu. Sosyalist kampın kurulması eski koloniyal sistemin ölüm fermanını ve emperyalist sistemin temellerinin zayıflamasını sağladı, uluslararası bir savaş ürünü olmaksızın devrim yapma olanakları doğdu.

Ve Etiyopya bambaşka birşey gösterdi —devrimin yolunu açık bir şekilde belirleyen bir devrim ideolojisi olmadan devrim. Etiyopya'da halk önce —onu önlemek için kurulmuş bir araçla yani eski orduyla— devrimi yaptı, sonra devrim kendisini keşfetmeye başladı.

Bu, ideoloji olmadan da devrim olur demek değildir.

Tam tersine.

Bugün Marksist-Leninist ideoloji tüm dünyayı öylesine çevrelemekte, her yere öylesine derin nüfuz etmekte ve bunu öylesine bir güçle yapmaktadır ki, kitapların yakıldığı ve halktan yana partilerin mevcudiyetinin devrimci eserleri okumak kadar büyük bir suç sayıldığı yerlere bile ulaşmaktadır. Âdeta ağzı ve burnu, nefes alması önlenmek için kapatılmış bir adamın vücudundaki mesamattan soluk alması gibi hayran olunacak bir şeydir bu.

Fidel'in Etiyopya'yı ziyaretinde söylediği gibi, Etiyopya devrimi sınıf mücadelesinin tarihe hükmettiğini ispatlamaktadır.

Marksist-Leninistlerin bulunmadığı bir ülkede Marksizm-Leninizmin bu ilerleyişi kimseyi şaşırtmamalıdır. İşçiler vardı, köylü kitleleri, vardı; sömürülen, dövülen, aşağılanan, kandırılan bir halk vardı; ve asırlardır kaderlerini kabul etmeye ve sınıf düşmanlarının liderini tanrı gibi yüceltmeye kandırılmış olmalarına rağmen bir gün nehir yatağından taştı, Julio Antonio Mella' nın koyduğu gibi bu sel, devrim oldu.

Etiyopya devrimi, olacağı zaman için hiç kimse bir tarih tesbit etmediği ve dolayısıyla önceden örgütlenmesi ve eğitimi yapılmadığı için kendiliğinden bir devrimdir.

Şartlar devrim için aniden olgunlaşınca çok açıktır ki DEVRİM ÂNI'nı bilebilecek işçi ve köylülerden oluşan öncü bir örgütlü ve eğitilmiş gücün varlığı devrimin sağlam bir zemine oturmasını sağlar. O an ki, Lenin'in dediği gibi bir dakika önce olgunlaşmamış, bir dakika sonra hücuma kalkacak işçi ve köylü kitleleri için geç kalınmış olur.

Etiyopya devriminin kendiliğinden karakteri değişiklik için ânın gelmiş olduğunu doğruluyor. Fırtına bulutlarının çok uzak göründüğü bir anda tek bir şimşek çakma-

sından bir fırtına doğabilir ve herşeyi silip süpürebilir. 3000 yaşındaki imparatorluk üç günde böyle ortadan kayboldu.

Kitleleri tam bir zafere ulaşmaktan alıkoyan mitler birer birer yıkılıyor.

1959'da Fidel Kastro'nun liderliğindeki Küba devriminin zaferi ile sosyalizm sadece Amerika'ya ulaşmış olmadı. İki mit de yıkıldı; ABD'nin gölgesinin ardından hiç bir devrim güneşi ışıyamaz ve SSCB ile coğrafî temas içinde olmayan bir sosyalist devlet kurulamaz.

Vietnam, Laos ve Kamboçya da ABD silâhlı kuvvetleriyle doğrudan savaşlara girerek sonunda bu mitleri bir kere daha yalanladılar.

Sonra Angola halkı, kendilerinden önceki Mozambik halkı gibi NATO tarafından desteklenen Portekiz kolonyalizmine karşı muzaffer oldular. Angola halkının gerçek bağımsızlık isteyen Agustino Neto liderliğindeki MPLA arkasında saf tutması ve zafere ulaşması, emperyalizmin Afrikadaki büyük jandarması ırkçı faşist Güney Afrika rejimi ile küçük jandarması ve soytarısı, Haile Selasiye'nin mukallidi ve Zaire'nin satrapı Mabutunun ve onların da arkasında onlara silâh veren sosyalizm haini Pekin rejimine rağmen gerçekleşti.

Küba'nın enternasyonalist dayanışması Angola'ya tam olarak sağlandı. Vietnam'da olduğu gibi Sovyet dayanışması zulmü göğüsledi.

Etiyopya aynı süreci izliyor ama niteliksel olarak yeni bir yolda.

Vietnam'da Leninist bir parti vardı. Ho Şi Minh liderliğindeki hareket kolonyalizme ve yeni kolonyalizme karşı çeşitli aşamalardaki mukavemete öncülük etmeye ve sosyalist devrime dönüştürmeye yetkindi.

Kuba'da, önce İspanyol koloniyalizmine, sonra ABD yeni kolonyalizmine karşı yüz yıl süren mücadelenin ortasında, Lenin'in Ekim'inden hemen sonra proletarya partisi doğdu ve 26 Temmuz 1953'te Monkada kışlasına yapılan saldırıyla başlayan hareketle buluşmak üzere gelişmeye başladı. Bu savaşın içinden devrimin lideri ve tüm halkı biraraya getirebilecek ve harekete geçirebilecek program doğdu.

Bu parti, Hareket ve diktatörlüğe karşı savaşmak üzere kurulan anti-emperyalist öğrenci örgütü, eriyerek, birleşerek Küba Komünist Partisini, halen sosyalizmin inşasının kalbi ve aklı olan partiyi oluşturdu...

Angola'da kurtuluş mücadelesi şimdi işçi sınıfının ve sosyalizmin partisi haline dönüşen bir Hareket, MPLA tarafından yürütüldü. Mozambik'te FRELİMO ile benzeri bir olay yaşanıyor.

Etiyopya'da ise ne klasik bir Marksist-Leninist parti vardı ne de sivil bir devrimci hareket. Gizli bir askerî grup bile, —örneğin Nasır'ın Hür Subayları gibi— yoktu.

Etiyopya devriminin lideri yarbay Mengistu Haile Mariam'ın dediği gibi kenliğinden patlak veren bir devrimde, devrimin sağlam garantisi olarak bir işçi sınıfı partisi mevcut olmayınca şimdi yaşanan acı mücadelelerden sakınmak mümkün olamazdı.

Bir devrim partisiz nasıl zafere ulaşabilirdi? Örgütlü bir devrimci hareket olmadan bir devrim nasıl olabilirdi?

Bu soruların cevapları tam bir diyalektik dersidir. Yoksulluk ve baskının objektif koşulları halk kitlelerini hergün artan bir kararlılıkla eyleme itti, imparatorluk hükümeti manevra yapıp geriledikçe bu kararlılık daha da arttı. Gebelik dokuz ay bile sürmedi; sekiz ay sonra Haile Selasiye hal'ledildi ve devrim zafere ulaştı.

— Etiopya halkı haklı mücadelesinde omuz omuza...

(Devam Edecek)

MESS'e Karşı Maden-iş Grev

Böylece Maden-İş yöneticileri bir yandan 5 Haziran'da iktidara seçilecek (CHP umuduna», öte yandan son yıllarda kendilerini kaptırdıkları megalomaniye bağlı olarak mücadelenin çetin şartlarına yeterince hazırlanmadan grevi başlattılar. Bu konuda işçiler arasında belli bir psikolojik hazırlık yapılmıştı fakat, bu hazırlıklar daha çok işyeri temsilcileri düzeyinde toplantılara ya da fabrikalarda işçilere ajitatif söylevlere indirgenmişti. Oysa, büyük çaplı bir grev hazırlığının başlıca üç yönü olmalıydı: 1) parasal olanakların genişletilmesi, 2) Türkiye' deki tüm demokrasi güçleriyle dayanışma, bu konuda demokratik kamu oyunu harekete geçirme gibi ciddi ve yaygın ön çalışmaların yapılması, 3) İşverenlerin içinde bulunduğu ekonomik durumun tahkik edilmesi.

Maden-İş yönetiminin CHP umutları ile sınıf mücadelesini hafife alma, kendi gücünü abartma, megalomaniye kapılma, kolay «utku»lar peşinde koşma hastalığı birleşince, bu gerekli ve ciddi hazırlıklar yapılmadan grevler başlatıldı...

Ama kısa zamanda evdeki hesabın çarşıya uymadığı görülünce, bu kez de işçi sınıfımızın birçok ileri işçi müfrezesini içeren grevlerin dayanma gücüne, direnme azmine güvenmek ve siyasal arenadaki yeni politik esintilerden medet ummak, sendika yönetiminin tek çaresi haline geldi.. (Ve aşağıda söyleyeceğimiz gibi, bu aşamada dahi sendika dışındaki devrimci-demokratik güçlerle dayanışmak ve bu grevleri geniş, etkin bir mücadele kampanyası haline dönüştürmek görevi, kendilerine yapılan tüm uyarı ve önerilere rağmen ihmal edildi...)

Neticede, işçiler gerçekten ve eşi görülmedik bir direnme gücü, olağanüstü bir mücadele azmi gösterdiler.. Ama bütün bu iman gücünün, bir sınıf muharebesini zafere götürmeye yetmiyeceği bilimsel açıdan tartışma dahi götürmeyecek bir gerçeklikti... Nitekim, sendika yönetimi salt bu faktöre dayanarak ve işçilere 45 günde 1000 TL. gibi son derece az bir para vererek, onları ayda 666 TL. ile geçinmeye zorlayarak grevleri sürdürebildiler. Ve işçilerin takatleri tükenmeğe başladığı sırada, MC'nin düşmesi imdada yetişti... Böylece sendika yönetimi, işçilerin grevleri artık bir an önce bitirme psikolojisine dayanarak, grevler öncesinde kabul etmediği MESS dayatmalarının çoğuna boyun eğerek toplu sözleşmeyi imzaladı.

Bugün sendika yöneticileri ve aynı paraleldeki bir siyasi çizgi ve bu çizginin siyasetini benimseyenler varılan sonucu bir «utku» gibi göstermekte birbirleriyle yarış ediyorlar. Bu deneyden dersler çıkartmak yoluna gitmeden, özeleştiri yapmak ve açık politika gütmek yürekliliğini göstermeden, hâmâsi laflar altına sığınarak ve aylarca aç kalma pahasına mücadele eden işçilerin yüksek direnme güçlerinden kendilerine paye toplayarak yönetim hatalarını, sendikal ve siyasal yanlışlıklarını örtbas etmeğe, gözlerden gizlemeğe çalışıyorlar.

Oysa işçi sınıfı mücadelesi modern ve bilimsel bir mücadeledir. Bu mücadeleyi, küçük burjuva metodlarıyla, tumturaklı sözlerle, Makyavelist yollarla götürmeye imkân yoktur. Gerçekleri gizlemek, olguları tersyüz göstermeğe uğraşmak, «hafıza-i beşer nisyan ile malûldür» (insan hafızası unutma hastalığıyla sakattır) şeklindeki idealist Osmanlı deyiminin modern sosyal mücadelede geçerli olacağını sanmak bilimsellik değildir. Bugün böyle olmadığı, her konuda olduğu gibi, ele aldığımız somut sorunda da kısa zaman içinde kendini gösterecektir... Nasıl ki, Türkler ve taraftarları, birkaç ay öncesine kadar sosyal demokrasiye canla başla hizmet ederken ve kendileri dışındaki sosyalistleri DİSK'den tasfiye etmek için DİSK'deki en gerici unsurlarla bile —şeytanla bile— işbirliği yapmayı bir «utku gibi gösteriyor idiyseler, ve bu politikanın meyvalarını kısa zaman içinde nasıl topladıysalar, bugün aynı şekilde «utku» gibi gösterdikleri grev sonuçlarını yarın nasıl izah edecekleri merak konusudur.

Grev eylemini ve sonuçlarını sağlıklı bir şekilde değerlendirebilmek için, bu mücadelenin gerek işçi sınıfı açısından, gerekse tekelci sermaye örgütü açısından hangi amaçları güttüğünü ve nasıl sonuçlandığını, varılan sonuçların, bundan sonraki mücadeleyi nasıl etkileyeceğini tesbit etmek gereklidir.

MESS NİÇİN KURULDU?

Madenî Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS), tekelci sermayenin bazı büyük finans gruplarının işletmelerinde işçi sınıfının ileri ekonomik mücadelesini geriletmek için kurulmuştur. Aynı işkolundaki birtakım devlet işletmelerini de içeren ve işçilerin ekonomik mücadelesine karşı işverenlerin ekonomik planda daha örgütlü davranmalarını amaçlayan MESS adlı örgüt, kendisine Tekstil İşverenleri Sendikasını örnek almış, onun işçi sınıfına karşı kullandığı birtakım avantajları, Madenî eşya kolunda da uygulamaya çalışmıştır.

Şu halde, MESS'in varlık nedenlerini kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1 — İşçilerin ileri sendikal hareketini zaafa uğratmak,

2 — Bu amaçla DİSK'in ve Türkiye sanayi proletaryasının sendikal plandaki en güçlü işçi müfrezelerini barındıran «Maden İş'i çökertmek, hiç değilse etkisiz kılmak..

3 — Bu yolla DİSK'e en ağır darbeyi indirmek,

4 — DİSK'in etkisiz kılınmasıyla birlikte, işveren deyimiyle Türk-İş ve DİSK arasındaki «sendikal rekabete» son vermek, yani Türk-İş'in ya da MİSK vb. gibi konfederasyonların sarı hizmetleri için onlara yeni olanaklar hazırlamak...

5 — Bunların hiçbiri gerçekleşmese bile, en azından, Madenî eşya Sanayii kolunda, işçilerin ekonomik mücadelesine karşı işverenlerin mücadelesini daha örgütlü, daha merkezî kılabilmek...

Görüldüğü gibi MESS'in bütün amaçları işçi düşmanı niteliktedir.

GRUP SÖZLEŞMESİ SORUNU

MESS bu amacını gerçekleştirmek için herşeyden önce işçilerin ekonomik mücadeledeki en önemli silâhını ellerinden almayı amaçlamaktaydı. Bugüne dek, Maden-İş sendikası, işverenlerle ayrı ayrı, (işyeri esasına göre) toplu sözleşme sürdürüyordu. Kendi işkolunda çalışan işçilerin çoğunu örgütlemiş durumda olmayan (işkolunda çoğunluğunu sağlamamış olan) ve henüz gelişme aşamasını yaşayan Maden-İş büyük çaptaki grevleri sürdürebilme olanağına sahip bulunmadığından, aynı anda ancak bir veya birkaç fabrikada grev yapmaya gücü yetmektedir. Maden-İş'in ve diğer birçok DİSK sendikalarının da güçlenmesi zaten bu yolla olmuştur.

Tekelci sermaye ve MESS, gerek DİSK'in, gerekse Maden-İş'in büyük çaplı grevi sürdürecek parasal olanaklara sahip bulunmadığını bilmektedir. Bu nedenle, Maden-İş' bir önceki dönemde ayrı tarihlerde toplu sözleşme imzalamış olduğu yerlerde, bu sözleşmelerin yürürlük tarihlerinin hepsinin birleştirilmesi ve bundan sonra işkolu düzeyinde toplu sözleşmeye gidilmesi MESS' in bu mücadeledeki en büyük talebi olmuştur. Bugün Maden-İş tarafından yer yer örtbas edilmeye çalışılan, hatta daha da ileri gidilerek «utku» gibi gösterilen «grup sözleşmesi» konusundaki MESS'in istemi ve ısrarı başından bellidir.

Hatırlanacağı gibi, toplu sözleşmeler bakımından MESS, grev öncesinde Maden-İş'e *işkolu düzeyinde* toplu sözleşme yapmayı, ya da, MESS işyerlerini grup grup ayırarak sözleşme görüşmelerini grup grup sürdürmeyi önermiş ve bu konuda ısrarlı olmuştur.. Maden-İş yöneticileri de MESS'in bu sinsi amacını ve sendikanın mali olanaksızlıklarını bildikleri için bu yöntemi haklı olarak, peşinen ve kesinlikle reddetmiştir.

Demek ki, hiç çarpıtmadan ve saptırmadan itiraf edilmesi gereken nokta, işkolu düzeyinde veya grup halinde toplu sözleşme konusu, Maden-İş ile MESS arasındaki en büyük, en önemli uzlaşmazlık noktasını teşkil etmiştir.

Gerek işverenlerin, gerekse DİSK sendikalarının bu konuda Maden-İş'den önce, önlerindeki örnek Tekstil işkoludur. Bilindiği gibi, yıllardır Tekstil işverenleri ile tekstil işçileri sendikaları işkolu düzeyinde toplu sözleşme yapmaktadırlar. Sümerbank işyerlerinde örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Teksif, bu işletmelerde onbinlerce işçiyi kapsayan toplu sözleşme imzalarken, özel sektörde, 70'e yakın işyerinde gene işkolu düzeyinde toplu sözleşme yapmaktadır. DİSK'e bağlı Tekstil sendikası da özel sektörde aynı şekilde 70'e yakın işyerinde işkolu düzeyinde toplu sözleşme imzalamaktadır. Böylece, sarı Teksif'e karşılık, ilerici Tekstil sendikası yeterince güçlü olmadığından işkolu düzeyinde grev yapamamaktadır. Özel sektörde *işkolu düzeyinde* her iki sendikanın da aldığı haklar, imzaladığı toplu sözleşmeler tümüyle aynıdır. Böylece, Tekstil sendikası kendi işkolunda özel sektöre karşı pekçok önemli işyerinde işkolu düzeyinde toplu sözleşme imzalarken, işçi hareketinin ve dolayısiyle tesktil işçilerinin bölünmüşlüğünün bir sonucu olarak, güçlü olanaklardan yoksundur. Bu durum, Tekstil'e bağlı işçilerin büyük çoğunluğunu grev silâhından da yoksun bırakmaktadır.

Hatırlanacak olursa, işverenlerin DİSK'e değgin en büyük şikayetleri DİSK'in toplu

...lerinin Değerlendirilmesi—2

sözleşmelerde kararlı davranması ve gerektiği takdirde grev silâhına başvurabilmesiydi... Böylece, DİSK'e bağlı sendikalar, aynı işkolunda Türk-İş'e bağlı sendikalardan *daha iyi toplu sözleşme imzaladıklarından*, gerekirse grevlere de giderek daha ileri haklar aldıklarından dolayı, birçok işkolundaki işçi Türk-İş sendikasından ayrılarak, aynı koldaki DİSK sendikasına geçmişti. DİSK sendikalarının esas gelişmesi böyle olmuştu... Zamanla Türk-İş sendikaları da üyelerini DİSK sendikalarına kaptırmamak için DİSK'in aldığı hakları işverenlerden istemek zorunda kaldılar, böylelikle kendilerinin sarı hizmetleri, DİSK yüzünden kısıtlanmış oldu.. İşverenlerin, uzun yıllardır «sendika rekabeti» diyerek şikayet ettikleri nokta da zaten buydu.. (İLKE, Temmuz 1976) Yukarıda izah ettiğimiz nedenlerden dolayı —işkolu toplu sözleşmesi yüzünden ve Tekstil' in büyük ölçüde grev silâhından yoksun bulunması nedeniyle— Tekstil ve Teksif sendikaları arasında «sendika rekabeti» yoktu ve tekstil işverenleri bunu işkolu düzeyindeki toplu sözleşmelere borçluydular..

Böylelikle, MESS'de şayet aynı yolu izleyerek, işçi sınıfının en ileri işçi gruplarını içinde barındıran Maden-İş sendikasını işkolu düzeyinde toplu sözleşmeye ya da onun değişik bir biçimi olan grup sözleşmesine zorlayarak *grev silâhından yoksun bırakmak*, böylelikle «sendika rekabetini» önlemek yani, zorlamak istiyorlardı.

ESAS UZLAŞMAZLIK NEDENİ GRUP SÖZLEŞMESİ KONUSUYDU

Grevlerin başlamasından ve CHP iktidarı düşlerinin suya düşmesinden sonra yayınlanan ilk DİSK dergisinde, (Temmuz 1977) sendika yöneticileri tarafından MESS' in bu amacını —Maden-İş üyesi işçileri grevden silâhsızlandırma emelini— tesbit ederek açıkça dile getiriyordu:

«MESS grup sözleşmesini dayatmak istemektedir. Grup sözleşmesinin esas amacı işyeri toplu sözleşme düzeninin terkedilerek, yerini işkolu sözleşmesine bırakmasıdır. Böylece işçi sendikası, o işkolundaki işveren sendikasına üye tüm işyerlerini aynı anda karşısında bulacaktır... ve mevcut koşullarda grevin hemen hiçbir etkinliği kalmayacaktır. ... MESS'in önerdiği grup sözleşmelerinde sendika temsilcileri devreden çıkarılmak ve işyerindeki üyelerin sözleşme mücadelesine aktif olarak katılmaları yolu kapatılmak istenmektedir... Ve biliyoruz ki, içinde bulunduğumuz dönemde ve somut koşullarda, tekelci sermayenin anladığı biçimdeki grup sözleşmeleri, işçi sınıfının kesinlikle zararına, tekellerin ise yararına olacaktır..» İlh...

Bu gerçek, daha sonra, Eylül ayındaki Maden-İş Genel Kurulunda *Kongre kararlarında* yeraldı. Genel Kurul kararlarında şöyle deniliyordu: «Tekelci güçlerin güdümündeki, işkolumuzdaki işveren sendikası MESS grup sözleşmesi adı altında, toplu sözleşme tarih ve dönemlerini birleştirerek, önümüzdeki işkolu sözleşmesi ile.. diledikleri koşulları işçi sınıfımıza dayatmak istiyor.» (2 no.lu karardan alıntı)

YENİLGİ'nin «UTKU» GİBİ GÖSTERİLMESİ

Maden-İş yöneticileri bu en büyük uzlaşmazlık konusunda ve esas grev nedeninde geri çekilerek MESS'in isteğini kabul etmişlerdir. Sendika yönetimi bu konudaki gerçeği kabul edeceği yerde, toplu sözleşmenin imzalanması ile birlikte bugünkü koşullarda yenilgi olan bu noktayı da «utku» gibi göstermeğe kalkışarak herkesi şaşkınlıkta bırakan bir samimiyetsizlik örneği vermişlerdir.

Toplu sözleşme imzalandığı zaman demeç veren Kemal Türkler'in 4 Şubat 1978 günü gazetelerde yeralan şu sözleri, makyavelizmin ve olguları tersyüz etmenin ibret verici bir örneğidir:

«Bu toplu iş sözleşmesi antlaşması ülkemizde toplu sözleşme düzeninde yeni bir aşama getirmektedir... İlk defa Metal-İş kolunda Türkiye'de bu gelişmenin sağlanmış ve iyi bir sonuca bağlanmış olması, diğer işkollarında da bir örnek alınması veya kaydırılması bakımından ülkemizdeki toplu sözleşme düzeni içinde önemli bir yer almaktadır.» vb.. vb..

Bu yeni toplu sözleşme düzenine göre sendikaların yeni hazırlık yapmasını söyleyen Türkler aynı görüşlerini bir hafta sonra tekrar dile getirdi. Politika gazetesi, Türkler'in grevci Dedeman işçilerine bu konuda söylediği sözleri şöyle özetliyordu:

«Maden-İş'in MESS'le yaptığı bu ekonomik savaşın sonucunda Türkiye'de toplu sözleşme düzeninde bir aşama yapıldığını bildiren Türkler, bu aşamanın diğer işkollarına da kayacağını umduğunu söylemiştir. Bu yeni aşamadan sonra, toplu sözleşme ile ilgili gelecekte yeni planlı programlı birtakım çalışmalara girmeleri gerektiğini belirten Türkler, gelecek dönemlerde özellikle sömürünün kısıtlanmasına dayalı birtakım gerçek ve kalıcı istemlerde büyük başarılar elde edileceğini söylemişiir.» (12.2.1978)

Görüldüğü gibi sendika yönetimi, başta genel başkan olmak üzere gerçekleri çarpıtmakta ve grevin esas nedeni konusunda alınan yenilgiyi yüz seksen derece ters yüz edip, başarı hatta «utku» gibi göstermektedir.

Türkler'in yukarıdaki sözlerinde yeralan diğer bir çarpıtma da, bu «utku»nun ilk kez Metal-İş kolunda sağlandığını ve diğer işkolları tarafından örnek alınması gerektiğini iddia eden sözleridir. Türkler uzun yıllardır DİSK genel başkânlığı yapmıştır.. Tekstil sendikası da 1970'den beri DİSK çatısı altındadır. Ve tekstil işkolunda MESS'e benzeyen bir işveren örgütü, özel sektör olarak hem Tekstil hem de Teksif ile işkolu düzeyinde toplu sözleşme imzalamaktadır... ve Tekstil bugüne dek ancak bu grup sözleşmesi kapsamı dışında kalan işyerlerinde tek tek grevler yapabilmiştir, veya ancak bu gibi tek tek işyerlerinde, grev silâhına sahip olduğu için, grev yapmadan dahi başarılı toplu sözleşme imzalayabilmektedir. Ve de Kemal Türkler bu gerçeği, Türkiye işçi hareketi içinde en iyi bilenlerden birisidir... Şu halde Maden-İş'in grup sözleşmesi «hakkını» (!) elde etmesi utkusu, ne Türkiye'de ilk kez Metal-İş kolunda gerçekleşmektedir, ne Maden-İş kolunda gerçekleşmektedir, ne de Maden-İş'in olanakları ve konumu ele alındığında, bu «yeni toplu sözleşme düzenini» yeni bir aşama, bir gelişme ya da bir başarı gibi görmeğe imkân vardır... Maden-İş yönetimi açık bir çarpıtma ve içtensizlik içindedir...

Maden-İş yöneticileri yüz seksen derece geri dönüş yaparak esas uzlaşmazlık konusunda aldıkları yenilgiyi zafer gibi gösterme belagatini şöyle süslüyorlar:

«İlk başta karşı çıktığımız halde yürürlüklerin birleştirilmesinden çekinmedik. Bunu isteyerek ve bilerek yaptık. Çünkü bu mücadele deneyimizden sonra bundan korkması gereken biz değil işverenler olacaktır... Sonuç olarak, yürürlüklerin bitiş tarihlerinin birleştirilmesi, sınıf savaşının somut diyalektiği içinde, ilk savunucularının aleyhine dönmüş olan ve bizim bu gerçekleri değerlendirerek çekinmeden benimsediğimiz bir konu olmuştur...» İlh.. (Maden-İş Haber Ajansı, 3.2.1978)

Görüldüğü gibi Maden-İş yönetimi, aldığı yenilgiyi, «sınıf savaşının somut diyalektiği» vb. gibi fiyakalı sözler ardına gizlemeye çalışmaktadır.. Dikkat edilecek olursa, grevin başlangıcında Maden-İş yöneticileri «grup sözleşmesi»ne kesinlikle karşı çıkarlarken ve bunun nedenini doğru bir tesbitle ilan ederlerken, grevin sonunda «grup sözleşmesi» deyimini bile ağızlarına almağa korkarak bu olgulu «yürürlüklerin birleştirilmesi» terimiyle ifade etmektedirler.

Sınıf savaşının hangi somut diyalektiği içinde, olgu tersyüz olmuş ve tekelci sermayenin aleyhine dönmüştür? İşçilerin ayda 666 TL. ile kahramanca direnmeleri, elbette işçi sınıfının yüksek mücadele azmini sergilemektedir, fakat olaylar göstermiştir ki, Maden-İş sendikası bırakınız işkolu düzeyinde grev yapmayı, 10-15 bin işçiyi bile grevde uzun süre tutabilecek olanaklara sahip değildir.. Nasıl ki, Tekstil sendikası, işkolu düzeyindeki toplu sözleşmelerden dolayı grev silâhından yoksunsa ve Teksif'den bu düzeyde bir nebze olsun dahi iyi haklar alamıyorsa, Maden-İş'in bugün kabul ettiği bu «aşama»da, benzer şekilde, bu sendikayı aynı duruma düşürmüştür.

Bir kapitalist ülkede grup sözleşmesi, işkolu düzeyindeki toplu sözleşme ancak o işkolunda tek ve güçlü bir sendika varsa, veya işkolu düzeyinde işçilerin büyük çoğunluğunu örgütlemiş, mali olanakları büyük çaplı greve elverecek kadar gelişmiş bir sendika bulunuyorsa, işverenler açısından korkulacak birşeydir.. Aksi halde, Türkiye işçi hareketinin karşısında hepsi birbirinden güçsüz birden fazla sendika bulunuyorsa, bu sendikaların hiçbiri işkolu düzeyinde greve gidemez.. Grev silâhı sendikanın elinde bulunmayınca o sendika işveren isteklerini kabul etmeye mecbur olur. Şayet Maden-İş sendikası işkolu düzeyinde çoğunluğu sağlamış ve grev rezervleri çok güçlü bir sendika olsaydı, zaten başlangıçta grup sözleşmesi konusu, Maden-İş ile MESS arasında bir uzlaşmazlık sorunu olmazdı. Fakat sendika böyle bir güçten yoksun olduğu için ve daha uzun yıllar, grup sözleşmesi ya da işkolu düzeyinde sözleşme durumunda güçlü grev

(Devamı 14. Sayfada)

Ahmet Kaçmaz'ın Yurtdışı

Ahmet Kaçmaz'la yaptığımız röportajı yayınlamaya devam ediyoruz.

Soru: Röportajımızın önceki sorusunda, sermaye ihracı yerine işgücü ithali yolunu tercih etmesi sonucu emperyalizmin sağladığı üstünlükler hakkında bilgi veriyordunuz. Bu tercih sayesinde emperyalizmin bir taşla bir kaç kuş birden vurduğunu söylemiştiniz. Bu konuda önceki söylediklerinize ilave edecekleriniz var mı?

Cevap: Elbette var! Hemen tekrarlayayım ki, emperyalist sömürünün işleyiş mekanizması açısından, ha sermaye ihracı, ha yabancı işgücü ithali. Arada öze değgin hiç bir fark yoktur. Ama bu yolu tercih etmek emperyalizme pek çok avantajlar sağlar. Bunların bir kısmına önceki sorularda değindik. Şimdi ötekilerini de görelim.

Yerli işçiler, metropollerde yüz küsur yıldır sürdürdükleri meşakkatli ve uzun mücadelenin sonunda kayda değer ekonomik ve demokratik haklar koparmışlar, devletin sosyal alanda önemli hizmetlerini sağlamışlardır. Yabancı işçiler de yerli işçilerle statü bakımından eşittirler. Böyle diye diyelim sosyal hizmetleri tüm işçilere eşit dağıtmakta mıdır? Elbette ki değil. Zaten bunu gözlemlemek son derece kolaydır. Özellikle büyük sanayi merkezlerinde münhasıran yabancıların yaşadıkları —ya da onlara bırakılmış— semtler vardır. Batı Berlin'deki **«küçük İstanbul», «küçük Ankara»** semtlerini herkes bilir. Ve bu semtlerle Almanların yerleşik olduğu semtler arasındaki dış görünüm bile, sosyal hizmetler açısından yabancı işçilerin ne kadar «mağdur» durumda olduklarının somut belirtisidir. Yabancı işçiler çoğu yerde kendilerine «tahsis edilen» mahallerde **«yeni tip getto»**lar oluşturmaktadırlar. Bu gettolarda insanların hem de konformizmin anavatanlarında, nasıl en berbat şartlarda yaşadıkları cümlenin malumudur. Üstelik de bu gettolar, —yahut da işçi yurtları— bazı açıkgöz yerliler için büyük vurgun imkanları yaratmaktadır. Çaresiz ve herşeye katlanmaya hazır yabancı işçiler bu izbelerde fahiş kiralarla amansızca sömürülmektedir. Zaten çok kötü yaşama şartlarında iken yad ellere koşturan insanlarımız ise «asri» gettolardaki berbat yaşama şartlarını fazla yadırgamamakta ve «nasıl olsa birgün döneceğim» gerçeği de buradaki tahammül gücünü artırmaktadır. Bu, F. Alman burjuvazisi için ek bir sömürü kaynağıdır. Çünkü o toplumun erişmiş olduğu «uygarlık» seviyesinde zorunlu olan bazı hizmetlerin, söz gelimi konut, park, kreş v.b. bir kısım insanlar için yerine getirilmesinden vazgeçilebilmekte ve buraya aktarılması gereken, tabii yine o işçilerin sırtından artı değerin bir bölümü olarak çıkartılmış fonlar, yeniden, sermayenin emrine verilmiş olmaktadır.

Zaten yabancı işçilerin bizzat varlığı sosyal harcamalardan «tasarruf» edilmesi, yani burjuvazinin kârlarını artırması için başlı başına bir nedendir. Çünkü; yabancı işçiler ellerine geçenin bir bölümünü ya anayurtlarına göndermek zorundadırlar, ya da dönüşlerinde kendilerine öngördükleri hayat teminatı açısından biriktirmek. Bu temel dürtü yabancı işçinin sosyal seviyesini daha baştan biçimlendirir. Devamlı tasarruf güdüsüyle yaşayan insanların sosyal hayatları ve buna bağlı olarak sosyal istekleri de kısıtlanmış olur. Böylesi bir durumda da tekelci burjuvazi ve onunla bütünleşmiş devlet bir «külfet»den kurtulur!

Soru: Sermaye ihracı yerine işgücü ithal etmekle sanıyorum emperyalist burjuvazi bir avantaj daha elde ediyor. Kârın vergilendirilmesi meselesinde iş gücü ithali daha avantajlı değil mi?

Cevap: Aslında yatırımcı açısından bu mesele pek önemli değildir. O hangi ülkede daha çok kâr elde etmesini sağlayacak vergi sistemi varsa oraya yönelir. Tabii ki meselede tek faktör, vergi olsaydı böyle olabilirdi. Ama gördük ki, zaten sermaye geri ülkeye ihraç olmak yerine, kendi ülkesinde kalıp işçi getirmeyi yeğliyor. Bu durumda burjuvazinin sınıf olarak, bağımlı ülkede vergi kesilmesi şeklinde elinden çıkacak önemli bir meblağı kendi ülkesinde kaldığı takdirde kontrol etme ve kullanma imkanı ortaya çıkmaktadır. Gerçi yabancı sermaye, gittiği yabancı ülkelerde belli ölçülerde vergi muafiyeti istemekte ve elde etmektedir. Ama bu, ne de olsa hem süre, hem miktar açısından sınırlıdır. Yani, vergi açısından da işgücü ithali yolundan sürdürülen emperyalist sömürü daha elverişli olmaktadır.

Bilindiği gibi, kesilen vergilerin bir bölümü sosyal hizmetlerin karşılanmasına ayrılır. Bu da bir anlamda burjuvaziye yetişkin işgücü teminine ya da işgücünün yenilenmesi ve yeniden üretilmesi sürecine hizmet ediyor demektir. İşte, emperyalist burjuvazi, vergiyi kendi ülkesinde alıkoymak suretiyle yabancı işgücünün temininde tabiri caizse «beleşe konmakta»dır. O, alabildiğine sömürdüğü yabancı işçinin kendine gelmesine kadar geçen süre boyunca geçirdiği «semirme,» yani yetişkin bir işçi haline gelmesine hemen hemen hiç katkıda bulunmamaktadır. Oysa sermaye ihracı yoluna gitseydi, kesilecek vergi ile o ülkedeki sosyal hizmetlere, dolayısıyla işgücünün yeniden üretimine «katkı»da bulunmuş olacaktı. İşgücü ithali onu bu «külfet»den kurtarır.

Soru: Yurtdışındaki işçilerin emeklilik meselesi devamlı bir problem olagelmiştir. Son günlerde bu mesele yine alevlendi. Bu konuda da bir sömürüden söz edilebilir mi?

Cevap: Emeklilik meselesinde işçilerimizin karşı karşıya bulundukları müşküller ve çözümü gereken problemler apayrı bir konu. Zaten belki de yurtdışındaki işçilerimizin en önemli dertlerinden birisi bu. Bu konunun sömürüyle ilgili yanı ise ayrı. Geçenlerde gene konu oldu. Gazeteler bazı milyarlık rakamları manşetlerde verdiler. İşçilerimizin F. Almanya'da birikmiş olan sigorta primlerinin yekûnu hakkında bazı haberler çıktı. Türkiye'li işçilerin şu anda F. Almanya'da birikmiş sigorta primlerinin tutarı hakkında kesin bir bilgim yok. Ama gazetelerin yazdıklarına göre milyarlarca Marklık bir mertebede olduğu muhakkak. Şimdi bu sigorta primleri, yabancı işçilerin sırtlarından çıkartılmış ilave bir artıdeğerden başka bir şey değildir. Çünkü, benim bildiğim kadarıyla yabancı işçiler, ülkelerine kesin dönüş yaparlarken bu primler kendilerine geri **ödenmemektedir!** Sigortanın işçiler için yaptığı harcamaların meseleye etkisi yoktur. Çünkü herkes bilir ki, bu harcamalar, işveren hissesi tutarının dahi bir hayli altında kalır.

Son günlerde emeklilik konusunda bazı yeni girişimler yapılıyor. Bunların ne gibi sonuç vereceğini bilmiyorum. Ama olumlu gelişmeler olur da işçilerimizin orada ödedikleri pirimlerin bir bölümü, emeklilik hakkı olarak gene kendilerine dönse bile, yine önemli bir sömürü makenizması işlemeye devam edecek demektir. Çünkü, kesilen pirimlerin oluşturduğu önemli meblağ, F. Alman burjuvazisi tarafından kullanılan ilave bir fon yaratmaktadır. Hiç bir faiz vb. rant payı ödenmeden el konulmuş olan bu meblağ, fiiliyatta burjuvazinin sermayesine katılan ilave bir miktar işlevini görmekte ve yine bu yoldan yeni artı değerler üretilmesine hizmet etmektedir.

Oysa, emperyalist burjuvazi, işgücü ithali yerine sermaye ihracı yoluna gitseydi böyle bir ek avantajı olmayacaktı. Çünkü, sigorta pirimleri-mertebesi ne olursa olsun-Türk devleti tarafından kesilecek ve dolayısıyla bu fonlar Türkiye'de kalmış olacaktı.

Benzeri bir sömürü de yabancı işçilerin monopol ülke bankalarında birikmiş olan tasarruf mevduatları için söz konusudur. Zaman zaman gazetelerde işçilerimizin F. Alman bankalarındaki toplam tasarrufları hakkında gayri resmi rakamlar yayınlanmış. Ve bu rakamlar da hiç bir zaman 10 milyar markın altına düşmez. Şimdi bu miktarların sahibi Türkiye'li işçilerdir, ama bunu sermaye olarak kullanan F. Alman burjuvazisinden başkası değildir. Ve bu meblağ sadece bizim işçilerimizden kaynaklanmaktadır. Bir de diğer yabancı işçiler vardır. Bunların da F. Alman bankalarında bir hayli tasarrufları olması doğaldır. Böylece, 10'larca milyarlık markla ifade edilen bu sermaye yeniden artı-değer üretmek üzere yine emperyalist burjuvazinin denetimine gitmektedir. Hem de yabancı işçilerin eline geçen ücretlerin bir bölümünden arttırılmak suretiyle! Emperyalizmin bu kaynaktan eline geçen ilave sömürünün miktarı hakkında kesin bir şey söyliyemiyorum. Çünkü; hem tasarruf toplamını tam bilemiyorum, hem de kârlılık oranı hakkında bir bilgim yok. Önceki bölümlerde açıkladığım esas sömürünün, yani yabancı işçilerin yarattığı artı-değere el konularak gerçekleştirilen sömürü yanında, buradan kaynaklanan sömürünün mertebe olarak oldukça düşük olduğunu ifade edebilirim. Ama yine de azımsanacak, hele bizim gibi geri ülkeler açısından azımsanacak bir miktar olmadığını hemen belirteyim. Üstelik hem emperyalist metropollerin hem de ülkemizin ve benzeri geri ülkelerin ekonomik ve sosyal şartları hem de bunlar arasındaki ilişkiler, devamlı olarak bu sömürüyü arttırıcı bir gelişme eğilimi içinde. Çünkü biliyorsunuz, F. Alman markı oldukça istikrarlı. Oysa TL. devamlı düşüyor. Şimdi bu durumda işçilerimiz son derece doğal —ve de haklı— olarak tasarruflarını mark açısından muhafaza etmek istiyorlar. En azından Türkiye'de sahibi olmayı düşündüğü, —arsa, bina, araç vb.— Satın alabilecek bir meblağa erişene kadar tasarruflarını F. Alman bankalarında tutmak işlerine geliyor. Çünkü, buradaki bir bankaya aktarsalar, biliyorlar ki, Türk parasının değer kaybından ötürü daha zararlı çıkacaklar ve istedikleri yatırımı —ya da satın almayı— daha geç bir zamanda gerçekleştirebilecekler.

DÇM uygulamasının da bu konuda kayda değer bir etkisi olduğunu düşünmemek pek mümkün değil. Gerçi bu uygulama ile yabancı bankalarda birikmekte olan tasarrufların bir bölümünün emperyalist burjuvazinin kullanmasından alınıp bizim tekelci burjuvazinin emrine aktarıldığı doğrudur. Ama bence bu meblağ dış bankalarda birikenle kıyaslanamaz, devede ku-

Gezisiyle ilgili Roportaj / 5

lak kalır. Çünkü DÇM hesaplarında verilen kâr garantisi —şimdi o da kalktı ya!— başlangıçta bir atılım sağlamış olsa bile zamanla, hele yakın geçmişte hiç bir işe yaramaz hale gelmiştir. Çünkü resmi kur ayarlamaları kısa bir süre içinde serbest piyasadaki nispetleriyle ilişkisini tamamen kaybetmiştir. Hele MC hükümetleri dönemindeki enflasyon hızları öyle boyutlara ulaşmıştır ki, bütün ayarlamalara —yani devalüasyonlara— rağmen resmi kur, piyasa değerinin çok gerisinde kalmıştır. Böyle olunca da kur garantisinin hiç bir çekiciliği kalmamış, işçilerimizin tasarrufları yabancı para halinde kalmayı tercih etmişlerdir.

Üstelik biliyorsunuz, bir yılı aşkın bir süredir döviz tahsisleri durmuştur. Böyle olunca yerli sanayiciler —ya da dövize ihtiyacı olanlar— ihtiyaçları olan yabancı parayı gayrı resmi» yoldan, yani döviz karaborsasından temin etme yoluna gitmişlerdir. Bu olgu işçi tasarruflarının dışarda kalması sürecini daha da teşvik etmiştir. Öyle ki, artık akrabalarına para gönderecek olanlar, herhangi bir şey satın alma durumuna gelenler, hatta kesin dönüş yapanlar çoğu kez yabancı parayı Türkiye'ye gönderme «Külfetine» bile katlanmadan, ellerindeki parayı bulundukları ülkede devretmeyi tercih etmeye başlamışlardır. Ve döviz talebi olanlarla, yurda para aktarmak isteyen işçiler arasındaki değiş tokuş, bir takım aracılar kanalıyla yabancı para, ülkesini terketmeden yapılır hale gelmiştir. Böylece işçilerimizin eline geçen paranın her gün daha artan bir bölümü emperyalist burjuvazinin kontrolünde kalmaya yönelmiştir. Oysa emperyalizm sermaye ihracı yolunu seçseydi, yani yatırımını bağımlı ülkeye yapsaydı, işçilerin tasarrufları emperyalist burjuvazinin değil yerli tekellerin kontrolüne girmiş olacaktı. İşte işgücü ithalinin emperyalizme sağladığı bir avantaj daha!

Soru: Şimdi bazıları, bu son saydıklarımızın, özellikle işçi tasarrufları ile ilgili olanın bir sömürü olmadığını, işçilerin yabancı bankaları kendi «hür» iradeleriyle tercih ettiklerini, şayet onlar tasarruflarını doğrudan kendi ülkelerine gönderselerdi böyle bir olaydan bahsetmenin bile yersiz olacağını, kaldı ki, bu tasarruflara dış bankaların faiz ödeyerek, tasarrufun «ilave geliri»ni verdiklerini ileri sürebileceklerdir. Bu noktalara açıklık getirebilir misiniz?

Cevap: Kapitalist ekonomide sömürünün temelini, hep bildiğimiz gibi artı-değer oluşturur. Rant, faiz, tüccar kârı vb. diğer sömürü «şekilleri» hep artı-değerden çekilen paylardan başka birşey değillerdir. Bu açıdan bakınca işçi tasarruflarını emperyalist sömürünün bir bölümü olarak sınıflandırmak kitabı anlamda doğru görülmeyebilir. Ama aslında bence bu da bir emperyalist sömürü payıdır. Ve üstelik de işçilerin işgücünün yani alınterinin bir bölümüne el atılarak gerçekleştirilen bir sömürü payıdır.

Bir kere yabancı bankaların tasarruf mevduatlarına uyguladıkları faiz oranları çok düşüktür. Bu nedenle ana para yanında devede kulak kalan faiz tutarının tamah edilecek bir yanı yoktur. Işçi tasarrufları yabancı bankalara gidiyorsa bunun başlıca nedeni, onu hiç olmazsa **olduğu gibi** koruyabilmektir.

İşçilerin yabancı bankaları «hür» iradeleriyle tercih etmelerine gelince, bunun maddi toplumsal nedenlerini bir önceki sorunuza verdiğim cevapta açıklamaya çalışmıştım. Gerçekten yabancı işçiler, tasarruflarını, doğrudan kendi ülkelerine göndermiş olsalar, değil böyle bir sömürüden, böyle bir olaydan söz açmak bile abes olurdu. Ama ne yapalım ki, böyle bir durum fiilen mevcut.

Kaldı ki, «hür» irade, hele kapitalist ekonomide sömürü meselesine açıklık getirmez. Aksine onun üzerindeki tül perdesinin ta kendisidir. İşçilerimiz yadellere çalışmaya da «hür» iradeleriyle hatta koşa koşa gitmektedirler. Ama onların bu «hür» seçisi sırtlarından muazzam meblağlara ulaşan artı-değer çıkarılmasının, yani emperyalist sömürünün özden gerçekleştirilmesini engellememekte aksine kolaylaştırmaktadır. Bu nedenle işçilerimiz tasarrufları için yabancı bankaları «hür» iradeleriyle tercih etseler de emperyalist burjuvaziye daha fazla sömürü imkanı sağlamaktan başka bir şey yapmış olmazlar.

Gerçi emperyalist burjuvazi yabancı işçilerden gelip bankalarda biriken tasarruf mevduatının sahibi değildir. Ama **sahibi** olup olmamak bir şey değiştirmez. Esas olan, bu meblağın sermaye halinde kimin hizmetine girdiğidir. Ve para, isterse yabancı işçiden tasarruf olarak gelsin, sermaye kılığına girer girmez artı-değer üretiminde rol almaya başlar. Üstelik de, artık bu artı-değere el koymak hakkı, onun sahibinin, yani tasarruflarını bankalara yatıran yabancı işçilerin değil, onu bizzat işleten emperyalist finans oligarşisinindir. Yani yabancı işçilerin tasarrufları, emperyalizmin kullanımında yeniden artı-değer üretmekte ve bu da, yabancı parababalarının cüzdanlarını şişirmelerine yaramaktadır. İşte benim işaret etmek istediğim, sömürü budur. Ve az önce de belirttiğim gibi, şayet emperyalizm yabancı işgücü ithali yoluna değilde, sermaye ihracı yoluna gitseydi, böyle bir sömürü imkanından «mahrum» kalacaktı.

Soru: Bütün bu söylediklerinizden, «emperyalizm sermaye ihracı yerine işgücü ithali yoluna başvurarak emperyalist sömürüyü daha da koyulaştırmıştır. Bu durumda geri ülkeler emperyalizmin sermaye ihracını tercih etmelidirler» gibisinden «yorum»lara yol açabilecek yanlış anlamalar çıkabilir mi? Bu konuyu biraz açmakta fayda görüyor musunuz?

Cevap: Ben emperyalist sömürüdeki bir süreçten söz açıyor ve bunu incelemeye çalışıyorum. Yaptığım tespitlerde görülüyor ki, emperyalizm sömürüsünü devam ettirebilmek için kendi çıkarlarının emrettiği doğrultuda, bazı düzenlemelere baş vuruyor. Ve vardığımız ilk sonuçlara göre, sermaye ihracı yerine işgücü ithali yoluna başvurması emperyalizme bir hayli avantajlar sağlıyor. Ama böyle diye «işgücü ithaline gideceği yerde keşke ülkemize —ve benzerlerine— sermaye ihracına devam etseydi bu bizim için daha iyi olurdu!» sonucuna varmak pek akıl kârı olmasa gerek. Çünkü, aradaki nicelik farkı ne olursa olsun, ikisi de emperyalist sömürünün özünü teşkil ederler. Ve biz sömürüye toptan karşı olduğumuz gibi, emperyalist sömürüye karşı yıllardır savaş vermekteyiz. Hangi çeşidi olursa olsun emparyalist sömürüye ilk ağızda son vermek başlıca hedeflerimizden birisidir. Çünkü, emperyalist sömürü devam ettikçe halkımızın en ufak bir kurtuluş ümidi dahi olmadığını biliriz. Türkiye halkının rahat bir nefes alabilmesi, ekonominin ve sosyal hayatın halkın çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlenebilmesi için emperyalist boyunduruğun kırılmasından başka yol bulunmadığını biliriz. Bu nedenle emperyalist sömürünün her çeşidine karşıyızdır.

Ama gene biliriz ki, «emperyalist sömürüye karşıyız» demek yetmez. Emperyalist sömürünün nasıl gerçekleştirildiğini iyice bir kavramak gerekir ki, emperyalizme karşı, emperyalizmin sömürüsüne son vermek için nasıl bir mücadele yürütülebilmesi gerektiğini bütün yönleri ile tespit edebilelim.

Bütün bunlara rağmen emperyalist sömürüye son vermek ha deyince mümkün olmadığı gibi, gerekli de olmayabilir. Bir ülkede işçi sınıfı iktidara geldikten sonra dahi yabancı sermayenin gelmesi pekalâ mümkündür, hatta gerekli de olabilir. Benzeri şekilde, emperyalist metropollerde çalışan işçilerin de ülkeye geri getirilmesi, iktidara gelir gelmez mümkün olmayabilir. Elbetteki hiçbir işçi sınıfı iktidarı —genel olarak ele aldığım için böyle söylüyorum, bu iktidarın bizdeki özgül biçimi demokratik halk iktidarı olarak tespit olunmuştur bildiğiniz gibi— kendi sınıfının bir bölümünün yadellerde emperyalist sömürüye hizmet etmelerini istemez. Aksine, onların emeklerinin yurt kalkınmasına seferber edilmesi, çaresizlikten başvurulmuş bu «anormal» durumun ortadan kaldırılması için çaba gösterir. Ama artık bütün bunlar, işçi sınıfı siyasetinin güdümlendirdiği merkezi planlamanın yönlendiriciliğinde yapılır. Ve açıktır ki, yurt dışındaki işçilerin yurda geri getirilmesi bir süreç boyunca tamamlanabilir.

Şimdi gerek yabancı sermaye yatırımı, gerekse dışardaki işçilerin geri dönmelerinin bir süreç boyunca gerçekleştirilmesi bakımından, emperyalist sömürünün işçi sınıfı iktidarında da bir ölçüde sürmesi söz konusudur. Çünkü her halükârda emperyalist sömürü yabancı işçilerin ürettiklerinden bir pay almaktadır. Ancak artık buna ne ölçüde bir emperyalist sömürü gözüyle bakmak gerekir? Çünkü artık işçi sınıfı —ve emekçiler— iktidardadır ve düzeni kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek imkanlarına sahiptirler. Şayet işçilerin —ve emekçi halkın— çıkarları daha ileri atılımlar için yabancı sermayeyi gerektiriyorsa veya emperyalist metropollerdeki işçilerin geri getirilmesinde bir program uygulanmaya ihtiyaç varsa, bu durumda söz konusu olan sömürü değil, emekçi halkın daha ilerideki refahı uğruna, bizzat kendi rızası ile yapmış olduğu fedakârlıktır. Yani, emperyalist sömürü konusunda esas olan, yabancı sermaye ile olan ilişkilerin yönüdür. Ve bu da gelir dayanır mevcut iktidarın niteliğine. Mevcut iktidar şayet işbirlikçi yerli burjuvazinin temsilciliğini yapıyorsa, emperyalist sömürü, emperyalizmle bağımlılığı pekiştirecek yönde işliyor demektir. Yok, işçi sınıfı —ve müttefikleri— iktidarda ise —ler— emperyalizmin boyunduruğu kırılmış olduğu için, bundan böyle yabancı sermaye ile ilişkilerinin emperyalizme bağımlılıkla bir ilişkisi olamaz. Aksine, artık bu ilişkiler, geçmişte ekonomik bağımlılığın pekişmesine yol açan durumu ortadan kaldırmaya, ekonomik bağımlılık ilişkilerini dağıtıp yoketmeye yönelik olurlar. Bu nedenle emperyalizm bu ilişkilerden bir miktar pay sağlasa bile, artık süreç son tahlilde emperyalizmin mezarını kazmaya hizmet eder.

(Devam edecek)

DEK Kararları

KARAR NO: 1

DMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN «EK DERS ÜCRETLERİ İLE İLGİLİ OLARAK 5.2.1978 GÜNÜ OYBİRLİĞİ İLE ALDIĞI KARAR

TBMM Bütçe-Plan Karma Komisyonu' nun 2.2.1978 tarihinde bitirdiği çalışmalarından sonra basın ve TRT'den edinilen bilgilere göre orta ve yüksek dereceli okul eğitim emekçilerinin ek ders ücretleri yeniden düzenlenmiş, orta dereceli öğretim kurumlarında alınan ücret saat başına 60. TL.'ye yükseltilmiş bulunmaktadır. Bu yaklaşımı kıvançla karşılıyoruz. Ancak, yurt düzeyinde çok daha ağır koşullar altında çalışan ikiyüzbine yakın ilkokul eğitim emekçisi ve onların bakmakla yükümlü bulunduğu bir milyona yakın kitle, ek ders ücretlerinden yoksun bırakılmıştır. Böylelikle de, anılan geniş kitle dar ekonomik koşullarıyla başbaşa bırakılarak, Anayasa ve yasaların ücrette eşitlik ve sosyal adalet ilkelerine aykırı bir durum yaratılmıştır.

Demokrat bir hükümetten eşit işe eşit ücret ilkesine saygılı olması beklenirken, eğitim emekçileri arasında ücrette eşitsizliği arttırıcı bir yolun benimsenmiş olması, biz eğitim emekçilerinde derin bir üzüntü yaratmıştır.

Örgüt bütünlüğümüzü de parçalayıcı bir tutum olarak yorumlanmaya elverişli olan bu uygulamanın en kısa zamanda değiştirilmesini; sorunun, önerilerimiz doğrultusunda çözümlenmesini zorunlu görüyoruz.

SORUNUN ÇÖZÜMÜNE İLİŞKİN ÖNERİLER :

1 — 657 sayılı Devlet Memurları Yasasının 89. maddesine dayalı olarak çıkarılmış bulunan 1-5.7.1974 gün ve 7/8649 sayılı «Ek Ders Ücreti» kararnamesinin, temel eğitim birinci kademe eğitim emekçilerini de kapsayacak biçimde yeniden düzenlenmesi, sorunun yürütme organı kademesinde, yasal düzeyde çözümüne olanak vermektedir.

2 — Ek ders ücreti ile ilgili kararnamenin kapsamı genişletilerek değiştirilmesine gidilirken, bir yandan da Milli Eğitim Bakanlığı değişikliğin gerektirdiği yapısal düzenlemeyi en kısa zamanda gerçekleştirmelidir.

3 — Eğitimin her kademesinde çalışan eğitim emekçilerine maaş karşılığı zorunlu ders saati 15 saat olarak saptanmalı; bunun üstündeki saatler için ek ders ücreti ödenmelidir. Ek dersler için ödenecek ücretler eşit olmalıdır.

4 — Eğitim emekçilerinin;

a) Eğitsel çalışmaları,
b) Ders hazırlıkları,
c) Plan çalışmaları,
d) Yazılı ve ödevleri okumaları,
e) Öğretmenler Kurulu, zümre toplantıları, okul-aile birliği, disiplin kurulu ve benzeri toplantıları,
f) Bilinç düzeylerinin yükseltilmesi çalışmalarına karşılık olmak üzere, haftada sekiz saat zorunlu ek ders ücreti ödenmelidir.

5 — 1978 Açıklamalı bütçesinin görüşülmesi sırasında, anılan kararnamenin genişletilmesi öngörülen yeni kapsamına uygun olarak, ilgili madde ve fasıllara ödenek konulmalıdır.

KARAR NO: 2

MİLLİ EĞİTİM BAKANI NECDET UĞUR'UN 5.2.1978 PAZAR GÜNÜ YAPTIĞI EĞİTİM ENSTİTÜLERİYLE İLGİLİ BASIN TOPLANTISINI GÖRÜŞEN DEK, OYBİRLİĞİ İLE AŞAĞIDAKİ KARARI ALMIŞTIR.

M.E.B., 1. ve 2. MC iktidarları döneminde, yasalara ve Danıştay kararlarına rağmen, özel sınavlarla eğitim enstitülerine yerleştirilen onbinlerce faşist militanın öğrenimlerine devam etmelerine «insancıl» açıdan bakılarak izin verileceğini açıklamıştır.

Bu açıklama, Danıştay kararlarını tanımama, hukukun üstünlüğü ilekesini hiçe sayma demektir.

Faşist güçler, öğretmen yetiştiren kurumlar aracılığıyla gençlerimizi faşistleştirmek, demokratik öğretmen hareketini kaynağından kurutmak, faşizmi kurumlaştırmak, buraları faşist terörün üssü olarak kullanmak suretiyle toplumda yılgınlık yaratmak amacındadırlar. Bu amaçlarını gizlemek ihtiyacını bile duymayan faşist partinin sözcüleri, iktidar olmanın yolunun devlet kurumlarını ve okulları faşistleştirmekten geçtiğini açıklamışlardır.

Bu kurumlarda faşist olmayan ilerici, devrimci, demokrat öğretmen ve öğrencilere, bırakınız öğrenim hakkını, yaşama hakkının bile tanınmaması, buraların faşist eğitim karargâhı, işkence yuvası, saldırı ve cinayet üssü olarak kullanılması bunun açık delilidir.

Yeni hükümet temsilcilerinin Danıştay kararlarını uygulayacaklarını söylemeleri üzerine, yuvalandıkları yerlerin ellerinden çıkacağı kuşkusuna kapılan faşist yönetici, öğretmen ve öğrenciler bombalı, silâhlı terörlerini artırmışlar, yurdun her yerinde izinsiz yürüyüşler yapıp, eğitim enstitülerini işgal etmişler, erken sömestr kararını tanımayarak M.E.B.'nı işgale kalkışmışlardır. MC liderleri de faşistlerin bu gözdağına arka çıkmışlardır.

Bakanın Eğitim Enstitüleri ile ilgili açıklamasının faşistlerin tepkisi karşısında geri adım atma, faşistlere taviz vermekten başka anlamı yoktur. Bu taviz, faşist güçleri daha da yüreklendirecektir.

Tüm Milli Eğitim Kurumlarında ve özellikle öğretmen yetiştiren kurumlardaki faşist yuvaların üstüne kararlı bir biçimde gidilmedikçe, bu yuvalar dağıtılmadıkça, can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlamak mümkün olmayacaktır. Faşist cinayetlerin önü alınmayacaktır. Çünkü yurt çapında işlenen cinayetlerde faşist militanların eğitim enstitülerinde yuvalandıkları bilinmektedir.

DEK olarak, Milli Eğitim Bakanlığının Kurultay çalışmalarımızın sürdüğü bir sırada aldığı bu karar, Kurultayımızın temsil ettiği geniş kitlenin mücadelesini en hafif deyimi ile görmezlikten gelmek ve karşıya almak demektir.

150 bin üyesi, 650 şubesi ile TÖB-DER'le birlikte ülkemizdeki işçi sendikaları, meslek örgütleri, köy kooperatifleri, gençlik ve kadın örgütleri ile 40 demokratik örgütün temsil edildiği DEK olarak, eğitimdeki faşist yuvaların dağıtılması, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması, eğitimin ve toplumun demokratikleştirilmesi mücadelemizin kararlılıkla sürdürüleceğini, emekçi halkımıza bir kere daha duyuruyoruz.

DEK olarak, Milli Eğitim Bakanlığının faşist güçlere karşı her ileri adımını destekleyeceğimizi, taviz veren her adımın karşısında olacağımızı duyururuz.

DEK; 1. Eğitim enstitüleriyle ilgili Danıştay kararlarının geciktirilmeden uygulanmasını,

2 — ÜSSYM'in puan sıralamasına göre eğitim enstitülerine yeni öğrencilerin alınarak yasa hükümlerine uyulmasını,

3 — Eğitim enstitüleri ve öğretmen liselerinde örgütlendirilerek yerleştirilen her düzeydeki yönetici, öğretmen, memur ve diğer görevli faşist militanların zaman geçirilmeksizin bu görevlerinden alınmasını,

4 — Danıştay kararlarına rağmen yıllardan beri görevlerine döndürülmeyen eğitim enstitüsü ve öğretmen lisesi öğretmen ve yöneticilerinin derhal eski görevlerine döndürülmesini,

5 — Eğitim enstitüsü ve öğretmen liselerinde bu tahribatları yapan ve yaptıranlar hakkında adli ve idari soruşturmaların derhal başlatılmasını talep eder.

DEK 2 No.lu KARARIYLA İLGİLİ OLARAK ÇEKİLEN TELGRAF :

Necdet Uğur

Milli Eğitim Bakanı

ANKARA

Demokratik Eğitim Kurultayı devam ederken, eğitim enstitüleri konusunda yaptığımız basın toplantısında, iki yıldan beri özel yöntemlerle bu okullara alınan onbinlerce faşist militanın öğrenimlerini, yasalara ve Danıştay Kararlarına rağmen devam ettireceğinize ilişkin açıklamanız, Kurultayımızın **büyük tepkisini çekmiş ve bu kararınızı Demokratik Eğitim Kurultayı** (DEK) oybirliğiyle protesto etmiştir. Demokratik Eğitim Kurultayı, 650 şube ve 150 bin üyesi olan TÖB-DER'le birlikte, işçi sendikalarının, meslek kuruluşlarının, gençlik ve kadın örgütlerinin ve 40'a yakın demokratik kitle örgütünün temsil edildiği büyük bir demokratik platformdur. Yıllardır işçiler, gençlik, eğitim emekçileri, tüm emekçi halk üzerinde acımasız saldırıları, öldürmeleri uygulayan bu insanlık düşmanı faşist güçlere insancıllık adına verilen bu ödün, sık sık değer verdiğinizi söylediğiniz yasalarla çeliştiği gibi, insancıllık adına da savunulamaz. Bu kararınızı Kurultay adına şiddetle protesto eder ve faşizme karşı mücadele-

(Devamı 14. Sayfada)

TSiP Kadın Çalışmaları Konferansı Yapıldı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi genel merkezinden açıklandığına göre, Parti'nin merkez ve yerel örgütlerinde kadın çalışmalarıyla ilgili görevlilerin katıldığı konferans, 18-19 Şubat tarihlerinde Ankara'da yapılmıştır.

8 Mart Uluslararası Kadın günü öncesinde düzenlenen Konferansta toplantı açış konuşmasını yapan TSİP MYK üyesi Veli Gürcan, toplantının amacını, «sosyalist hareketle demokratik hareketin birlikteliği ilkesinden yola çıkarak, demokratik kadın mücadelesinin yığınsal bir niteliğe kavuşturulması, kadın hareketi içindeki grupçu eğilimlerin teşhir ve tecrit edilerek, kadın örgütlenmesinin gerçekten demokratik bir karakter kazanması için gerekli ideolojik ve pratik çalışmaların güçlendirilmesi, demokratik kadın hareketi içinde işçi sınıfı biliminin ve enternasyonalizminin etkinliğinin arttırılıp yaygınlaştırılması, bu doğrultudaki işçi sınıfı sosyalizmi çabalarının zenginleştirilmesi, 8 Mart'ı kutlama günü hazırlıklarının gözden geçirilmesi» olarak nitelemiştir.

Gündemin birinci maddesinde söz alan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Türkiye'nin şu anda içinde bulunduğu sosyo-politik ortamın değerlendirmesini yaptı. TSİP Genel Sekreteri, Milliyetçi Cephe'nin düşmesini 10 AP'li milletvekilinin istifasına bağlayan burjuva ya da küçük burjuva idealist görüşleri eleştirdi. Milliyetçi Cephe'nin üç yıllık kahırlı **emekçi halk mücadelesi sonucunda** egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin iyice derinleşmesiyle düştüğünü, işçi sınıfımızın sosyalist siyasal hareketi başta olmak üzere, tüm demokrasi güçlerinin, dağınık bir biçimde dahi olsa MC'ye ve onun şahsında faşizme, gericiliğe, faşist işbirlikçiliğine ve tekelci sermayeye karşı dirençli bir mücadele verdiğini vurguladı, bu kararlı mücadelenin başarılı yanlarını ve bunun yanısıra taşıdığı zaafları anlattı. İşçi sınıfı politik hareketinin, tekelci sermaye iktidarına karşı, henüz siyasal planda alternatif olacak bir güce ve örgütlenme düzeyine erişmemiş olduğunu politik mücadelenin en önemli zaafı olarak niteledi. Sosyalist hareket içindeki bazı CHP takipçisi eğilimlerin, ekonomist tutumların ve grupçu tavırların gerek siyasi harekete, gerekse ekonomik-demokratik mücadeleye getirdiği zararları gösterdi. Bu nedenlerden dolayı, temel sınıfsal kutuplaşmanın işçi sınıfı ile tekelci sermaye arasında, egemen güçlerle halk güçleri arasında olmakla birlikte, bu kutuplaşmanın, siyaset arenasına bu temelleriyle henüz yansımadığını, politik platformda MC ile CHP kutuplaşmasının henüz etkinliğini sürdürdüğünü söyleyerek, özellikle yeni girdiğimiz koşullarda işçi sınıfı siyasi mücadelesini erteleyen tavırların çok daha büyük zararlara yolaçacağını diledirdi.

Yeni hükümetin sınıfsal durumunu irdeleyen Yusufoğlu, hükümet karşısındaki tavrımızın, sosyalist ve demokratik mücadele bütünlüğü içinde ele alınmasını, asli görevin, sosyalist mücadele ve dolayısıyle sosyalist muhalefet olduğunu, sosyalist hareketin hızla ve prensipli bir şekilde derlenip toparlanarak toplumsal muhalefetin siyaset başta olmak üzere her bakımdan başını çekmesi gerektiğini söyledi. MC'nin düşmesiyle anti-faşist mücadelenin gündemde ikinci plana düşmediğini ısrarla belirten TSİP'in yeni hükümet karşısındaki politikasını açıkladı. Sosyal demokrasinin faşizmle uzlaşma eğilimlerini öteden beri belirttiklerini, hükümet kurulurken de bu gerçeği ısrarla vurguladıklarını, Eğitim Enstitüleri konusunda alınan kararın böyle bir uzlaşmayı temsil ettiğini belirten TSİP Genel Sekreteri, CHP'nin tutarlı bir anti-faşist çizgi izlemesi için, kendi solundaki siyasal güçlerle ve demokratik meslek örgütleriyle, sendikalarla vb. işbirliği yapmasının gerektiğini, sosyal demokrasinin anti-faşist girişimlerinin desteklenceğini, fakat ona karşı takipçi bir tavrın izlenmeyeceğini, ekonomik-demokratik mücadelede sosyal demokrasinin halk güçlerine kendiliğinden ihsanlarda bulunacağını sanmanın hayalcilik ve takipçilik olduğunu, 141-142'nin kaldırılması, Siyasi Partiler Kanununun ve diğer birçok yasanın demokratikleştirilmesi başta olmak üzere, gerek siyasi demokrasi bakımından, gerekse ekonomik mücadele açısından yeni demokratik hak ve mevzileri elde etmek için, işçi sınıfı politik hareketi başta olmak üzere, tüm halk güçlerinin örgütlü ve aktif uğraşının şart olduğunu, bu konuda «Hak Verilmez - Alınır» şiarının güdüleceğini ifade etti.

İşçi sınıfının ve müttefiklerinin İKTİDAR hedefinin belirleyici unsurunun sosyalist mücadele olduğunu, halk güçlerinin önder çekirdeği olan sosyalist siyasal hareketinin genel olarak tüm burjuva üstyapı aygıtına, burjuva dünya görüşüne ve bu arada burjuvazinin reformcu eğilimini temsil eden sosyal demokrasiye karşı stratejik planda mücadele sürdürdüğünü ve sürdüreceğini, işçi sınıfı **bağımsız siyasetinin** bu vazgeçilmez koşulunun ısrarla ve titizlikle korunması gerektiğini söyleyen Yalçın Yusufoğlu, sosyalist ve demokratik mücadelenin birlikteliği konusundaki bilimsel ilkeyi hatırlattı ve tüm demokratik taleplerin, ana amaca, SOSYALİST hedefe bağımlı kılınması gerektiğinden hareketle, taktik plandaki tüm demokratik mücadelelerin ve taleplerin, sosyalizm mücadelesiyle bütünleştirilmesi gereğine değindi. Sosyal demokrasinin gerisindeki güçlere, faşist, veya faşist işbirlikçisi ya da diğer gerici güçlere, karşı verilen demokrasi mücadelesinde sosyal demokrasinin de yeri olduğunu, bu nedenle, şimdiki hükümetin, parlamento içindeki ve dışındaki faşist, gerici vb. güçleriyle aynı kaba koyulmaması gerektiğini, ama onun demokratik misyonunun da abartılmasına yer olmadığını hatırlatan TSİP Genel Sekreteri, Türkiye toplumunun demokratikleştirilmesi, devletin faşistlerden ayıklanması, siyasal demokrasinin genişlemesi uğraşında belirleyici faktörün, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi sınıf güçleri olduğunu vurguladı. Tekelci sermayenin sosyal demokrasiden beklediği misyonu Partisinin uzun yıllardır döne döne tekrarladığını, yeni hükümetin gerek dış politikada, gerekse ekonomi alanında attığı adımların, bu öngörüleri harfi harfine doğruladığını hatırlatan Yusufoğlu, şimdiki siyasal iktidarın Kıbrıs konusundaki olumsuz tutumunu tekrarladı, buna rağmen, Kıbrıs sorunu dışında, şimdiki yönetimin DETANT'a daha yatkın olduğunu, Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkelerle ve üçüncü dünya ülkeleriyle ekonomik-teknik, bilimsel ve kültürel işbirliğinin, sosyalist komşularımızla dostane bağların büyük bir zorunluluk teşkil ettiğini, yeni hükümetin bu yolda adımlar atmasını dilediklerini sözlerine ekledi.

Türkiye sosyalist siyasal hareketinin gündemindeki önemli görevleri ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin sosyalist mücadeledeki ve sosyalist birlik doğrultusundaki, demokratik birlik alanındaki özgül yerini de dile getiren TSİP Genel Sekreteri, konuşmasının son bölümünde, işçi sınıfı siyasal mücadelesiyle ve demokratik kadın hareketi ilişkisine ilkesel planda kısaca değindi ve Parti Merkez Yürütme Kurulu ile Merkezi Kadın bürosunun raporlarında konunun ayrıntılı olarak işlendiğini, demokratik kadın mücadelesinin yığınsal bir niteliğe kavuşturulmasının gerektiğini, grupçu tutumların kadın mücadelesine zarar verdiğini, bunların aşılması için Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne prensipli ve demokratik görevler düştüğünü belirtti.

Daha sonra kadın çalışmaları konusundaki Merkez raporları okundu.

Bu raporları, Parti'nin yerel örgütlerinden gelen kadın temsilcilerinin kendi yörelerindeki demokratik kadın hareketi ve bu alandaki Parti çalışmaları konusundaki raporların sunulması izledi.

Bütün raporların sunulması bittikten sonra, Parti'nin kadın politikası ve bu konudaki Merkez raporları tartışmaya sunuldu. Parti kadın temsilcileri sosyalist hareketle, demokratik kadın hareketi arasındaki ilişkilerin sağlamlaştırılması, Parti' nin kadın politikasının güçlendirilip yaygınlaştırılması, kadın mücadelesindeki grupçu tutumların hareketi yığınsallaştırmakla aşılacağını ifade ettiler.

Parti merkezinin bu konuda getirdiği ilkelerin ve önerilerin olgunlaştırılması ve zenginleştirilmesi, ayrıntıların saptanması ve 8 Mart için hazırlıkların gözden geçirilmesi ile toplantı sona erdi.

AP'Lİ KUBİLAY İMER SSCB'Yİ KAPİTALİST İLAN ETTİ

Halk Düşmanı AP'nin karşı devrimci milletvekillerinden Kubilay İmer, bütçe tartışmalarında şunları söylüyordu :

«Gerilla ikiye ayrılır. Biri gerilla, ötekisi kontr-gerilla. Bugünkü Türkiye'de biz işgal altında olmadığımız halde, Devlet mevcut olduğuna göre, o halde Türkiye' de işgal devletine karşı, karşı bir gerilla mevzuu orta yerde yoktur. O halde kontr-gerilla meselesi ortaya atıldığına göre, bir gerillanın, yani dışardan bir devletin unsurlarının veya onun yerli işbirlikçilerinin, satılmışların mevcudiyeti kabul ediliyor demektir. Burada kapitalist kelimesinden çok bahsediliyor. Bizim bildiğimiz iki türlü cemiyet düşünüşü vardır. Biri, endividüalist ferdiyetçi, biri de sosyalist cemiyetçi düşünüştür. Endividüalist düşünüşün karşılığında liberal ekonomi dediğimiz kapitalist ve materyalist ekonomi vardır. Sosyalist düşünüş içerisinde ise drije ekonomi dediğimiz ekonominin kollarından biri olan kollektivist sistem vardır. Bu da devlet kapitalizmidir. Yani fert kapitalist oluyor da, kapitalist teşekkül kuruyor da, devlet kapitalist olmuyor mu? Bugün Rusya da bal gibi kapitalisttir. O halde, burada kavram anarşisi içerisinden faydalanarak, kavram kargaşalığından faydalanarak, kapitalizmi sadece liberalizmin üzerine yıkmaya lüzum yok, öbür tarafta da güdümlü ekonomi içerisinde, kollektivist sistem içerisinde elbette devlet de kapitalist oluyor. Fabrika işletiyor, şunu yapıyor, bunu yapıyor. O da kapitalist oluyor...»

Görüldüğü gibi Kubilay İmer, kontr-gerillayı «kapitalist Rusya'ya ve onun işbirlikçilerine» karşı veciz bir şekilde savunmuştur. Bu sözleri Maocu halk düşmanları ancak alkışlayabilirler. Ve yarın, kontr-gerilla yeni anti-komünist ve anti-Sovyet faaliyetlere giriştiği zaman, Maocuların buna alkış tutacağından kimsenin şüphesi olmasın? Çünkü Türkeş öncülüğünde Sovyetlere cihad açılmasını önerenler, böyle bir savaşa katılacaklarını söyleyenler, dördüncü ordunun Sancar öncülüğünde Sovyet sınırına götürülmesini savunanlar ve «ulusal bağımsızlığı» tıpkı faşistler gibi «Rus emperyalizmine» karşı görenler, yarın bu doğrultuda MİT'i ve kontr-gerillayı da savunacaklardır.

(Baştarafı 12. Sayfada)

mizin aynı kararlılıkla sürdürüleceğinin bilinmesini rica ederim.

Saygılarımla

5.2.1978

Gültekin GAZIOĞLU
TÖB-DER Genel Başkanı

KARAR NO.: 3

TRT'NİN TUTUMU HAKKINDA DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN 8.2.1978 GÜNÜ OYBİRLİĞİ İLE ALDIĞI KARAR

Türkiye Radyo Televizyon Kurumu 5 gündür çalışmalarını sürdürmekte olan Türkiye eğitim emekçilerinin özlük, meslek sorunlarının ve pek çok bilimsel konuların tartışıldığı Demokratik Eğitim Kurultayına gereken ilgiyi göstermemekte, Türkiye eğitim emekçilerinin örgütü TÖB-DER'in düzenlediği, başta DİSK olmak üzere tüm demokratik kuruluşların fiilen katıldıkları Kurultayımızı herhangi bir çalışma gibi göstermektedir. TRT'nin bu tavrını kınar, bundan böyle gereken ilginin gösterilmesini dileriz.

KARAR NO: 4

DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN 8.2.1978 GÜNÜ ROJA WELAT GAZETESİ ÜZERİNDEKİ BASKILARI OYBİRLİĞİ İLE KINAYAN KARARI

Yıllar boyu ilerici, demokrat, devrimci basın ve kültür üzerinde uygulanan ve düşünce özgürlüğünün, kültür ve sanat alanındaki özgür gelişmeyi hiçe indiren ağır baskılar günümüzde de devam etmektedir. Son yıllarda bu baskıların daha da şiddetlendiği görüldü. Birçok yazar, yayıncı, gazete ve dergi sorumlusu, hatta bunların sahipleri, dağıtıcıları, okurları, baskı ve kovuşturmalara, saldırı ve işkencelere uğradılar. Faşist saldırganlık sonucu hayatlarını yitirenler oldu. İktidar son aylarda Türkçe-Kürtçe dillerinde yayın hayatına atılan Roja Welat gazetesini yayından alıkoymak için Anayasayı da açık biçimde çiğnedi. Bunu başaramayınca, gazetenin fiilen basımını, dağıtımını ve okunmasını engellemek için ağır polisiye tedbirlere başvurdu. Bu gazeteyi dağıtan ve okuyan birçok kişi halen çeşitli illerde tutuklu bulunmaktadır.

Kurultayımız, basın ve kültür üzerinde süregelen ağır baskıların düşünce özgürlüğü ile bağdaşmadığını, bu uygulamaların gerek 1961 Anayasasına, gerek Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirisine ve Helsinki Konferansı ilkeleri başta olmak üzere, diğer uluslararası sözleşmelere aykırı düştüğünü, anti-demokratik, ırkçı ve şoven bir karakter taşıdığını belirtir. Kurultayımız, tüm ilerici, demokrat basın ve bu arada Roja Welat gazetesi üzerindeki ağır baskıları protesto eder, bu duruma bir an önce son verilmesini ister.

Kurultayımız, ülkemizde düşünce özgürlüğünün tam anlamıyla gerçekleşmesinin gereği ve bir parçası olarak basın ve kültür üzerindeki her türlü engellemenin kaldırılmasını ve her türlü ırkçı-şoven uygulamaya son verilmesini ister ve bu uğurda mücadele eder.

KARAR NO: 5

DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN KIBRIS TÜRK ÖĞRETMENLER SENDİKASINA KUTLAMA TELGRAFININ ÇEKILMASI İÇİN 9.2.1978 GÜNÜ OYBİRLİĞİYLE ALDIĞI KARAR

Örgütümüz TÖB-DER'in yakından izlediği, dayanışma içine girdiği Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikasının ve diğer kamu personelinin yürüttükleri grevin başarıyla sonuçlandığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Kurultayımız, Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikasına başarılarından ötürü aşağıdaki kutlama mesajını göndermeyi oybirliğiyle karar altına alır.

DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN 5 NO'LU KARARINA İLİŞKİN KIBRIS TÜRK ÖĞRETMENLER SENDİKASINA ÇEKİLEN TELGRAFIN METNİ:

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası Genel Başkanlığına KIBRIS

Hükümetin sendika ve grev hakkınıza yöneltdiği saldırı üzerine başlattığınız genel grevin, başarıyla sonuçlandığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu onurlu mücadele, Kıbrıs halklarının sürdürmekte olduğu bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Bu direnişle ırkçı, kukla yöneticilere, bu haklarınızın bir daha gaspedilemeyeceğini öğretiyorsunuz.

Demokratik Eğitim Kurultayı üyeleri olarak, başarılarınızı kutlar, dostça selâmlarımızı iletiriz.

D.E.K. Düzenleme Kurulu Adına
Süleyman YAŞAR

KARAR NO: 6

DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN FİLİSTİN VE DİĞER ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ VEREN HALKLARIN YANINDA OLDUĞUNU BİLDİREN 9.2.1978 GÜNÜ OYBİRLIĞİYLE ALDIĞI KARAR:

Ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların kurtuluş savaşlarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı zafer kazanacağına olan sarsılmaz inancımızla Filistin halkının ve öğretmenlerinin, emperyalizme ve siyonizme karşı verdiği haklı mücadelelerini TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı olarak destekleriz.

KARAR NO: 7

DEMOKRATİK EĞİTİM KURULTAYI'NIN MC'NİN DERS KITAPLARI ILE İLGİLİ 10.2.1978 GÜNÜ OYBİRLİĞİYLE ALDIĞI KARAR:

MC döneminde hazırlanan ve halen okutulmakta olan; gerici, ırkçı, şoven ders kitaplarının toplatılarak okutulmasının yasaklanmasını,

Eğitimimizdeki emperyalist, militarist ve gerici etkilerin kırılması, genç nesillerin, dünya barışı, uluslararası işbirliği, halklararası dostluk, temel hak ve özgürlüklere saygılı, hoşgörülü biçimde yetiştirilmesi amacına yönelik ders kitaplarının hazırlanmasını,

Başta Nazım Hikmet, Sabahattin Ali olmak üzere ilerici, demokrat, devrimci yazar ve düşünürlerin, makale, öykü ve şiirlerinin ders kitaplarına alınarak okutulmasını,

Ders kitaplarının idealist dünya görüşünden arındırılarak, bilimsel bir öze kavuşturulmasını Kurultayımız karar altına alır.

MESS'e KARŞI MADEN-İŞ GREVLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ—2

(Baştarafı 9. Sayfada)

olanaklarına sahip bulunmadığı için, MESS' in bu ilkesine, MESS'in varoluş nedenini benimseyen bu amacına kesinlikle karşı çıkmıştır. MESS başlangıçta, işyerlerini dört gruba toplayarak görüşmeleri yürütmek istemiş, Maden-İş buna razı olmamıştır.. Varılan bugünkü noktada ise, bırakınız dört grubu, iki yıl sonra hemen tüm MESS işyerlerinde sendika MESS ile, işkolu düzeyinde toplu sözleşme pazarlığına oturmayı kabul etmiştir...

Maden-İş, bundan sonra ne denli hazırlık yaparsa yapsın, K. Türkler'in deyimiyle ne denli «planlı programlı birtakım çalışmalara» girerse girsin, iki yıl sonra yeni toplu sözleşme dönemi geldiğinde, sayıları birkaç onbine varan bir grevi hangi mali fonlarla sağlayacaktır?.. Maden-İş sendikası kendi işkolunda işçilerin büyük çoğunluğunu örgütlemeden ve çok yönlü çalışmalarla güçlü, yaygın, etkili grev fonlarına sahip olmadan, MESS karşısında toplu grevlere gitmeye cesaret edemez.. DİSK'e bağlı Tekstil sendikasının durumu ortadadır... Ve yukarıda da belirttiğimiz gibi, işkolu düzeyinde toplu sözleşme, ancak o işkolunda *yaygınca örgütlü çok güçlü bir sendika* veya *tek bir sendika* varsa işverenlere karşı etkilidir.. İşçi hareketimizin bugünkü bölünmüşlüğü, (sendikal hareketin parçalanmışlığı) ve ilerici sendikaların da işkolu ölçülerine göre göreceli güçsüzlüğü, ilerici sendikalara işkolu düzeyinde grev yapma olanağını tanımayacaktır.. Böylece, DİSK'e bağlı sendikaların, Türk-İş sendikalarına karşı en büyük güçlenme silâhı olagelmiş olan başarılı toplu sözleşme olanağı da DİSK'in elinden alınmaktadır. (Çünkü işçinin, ve onun sendikasının elinde grev silâhı olmayınca ekonomik mücadelede başarı beklenemez..) Eski DİSK genel başkanı Kemal Türkler, kendi sendikasının yenilgisini diğer işkollarına» önerisiyle yani grup sözleşmesi-işkolu sözleşmesi «aşamasını» diğer DİSK sendikalarına da benimsetmekle ve bu konuda Maden-İş'in «öncülük yaptığını» övünçle söylemekle, pratikte Tekstil ve Maden-İş sendikalarına ilâveten, diğer DİSK sendikalarını da grev silâhından yoksun kılmayı önermektedir.

(Devam Edecek)

TSİP: SOSYAL DEMOKRASİ EĞİTİM ENSTİTÜLERİ'NDE FAŞİZMLE UZLAŞMIŞTIR

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Partisi'nin Eskişehir'de düzenlediği bir kapalı salon toplantısında yaptığı konuşmada eğitim enstitüleri konusunda alınan kararın faşizme ödün vermek anlamına geldiğini söylemiştir.

Yusufoğlu özetle şöyle demiktir :

«Her zaman söylediğimiz gibi sosyal demokrasi faşizm karşısında mütereddittir ve uzlaşma eğilimlerini taşır. Bu onun sınıfsal karekteri gereğidir. Sosyal demokrasi kendi solundaki güçlerle işbirliği yapmadıkça faşizme karşı etkili ve başarılı bir mücadele veremez. Yeni hükümet kurulmadan önce birkez daha dile getirdiğimiz bu gerçek, Eğitim Enstitüleri konusunda kendisini göstermiştir. Danıştay kararlarına istisnasız uyacağını söyleyen yeni hükümet, bu konuda kararları çiğnemiştir. Oysa Eğitim Enstitüleri konusunda danıştay kararları uygulanmalı, üniversiteye giriş sınavları esas alınmalıdır. Okullara kanunsuz olarak girmiş öğrencilere Danıştay kararları uygulandıktan sonra, diğer öğrenciler Mektupla Yüksek Öğretime ve Yay Kur'a müracaat ederek oraya kayıtlarını yaptırabilirler. Bu onların bilecekleri bir şeydir. Hükümet Danıştay kararlarını uygulamak ve Gniversite Giriş sınavlarını esas ölçüt almakla yükümlüdür... Bu olmadığı takdirde, Eğitim enstitülerinde faşistler sürekli provokasyon çıkaracaklardır.. Daha da önemlisi, birkaç yıl içinde onbinlerce ülkücü veya diğer gerici unsur, orta öğretimde öğretmen kadrolarına katılacaklardır.. Eğitim kurumlarının öğretmen zümresinin böylesine göz göre faşist veya diğer gerici militanların sokulmasına, hiçbir demokratik eğilim rıza gösteremez. Bu konudaki demokratik mücadelemiz devam edecektir.»

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİNE SAHİP ÇIKMALIYIZ

(Baştarafı 4. Sayfada)

eden bu ayrılıkçı eğilimlerin gelişmesini önlemek, işçi saflarından tecrit olmalarını hızlandırmak ve birlik eğilimlerinin önündeki engelleri bertaraf etmek işçi sınıfı sosyalistlerinin ve tüm birlik yanlılarının başta gelen görev ve sorumluluğudur. Sendikalarda ve hayatın diğer alanlarında bilimin ilkelerine ve prensiplerine sadık kalınarak ve sosyal demokrasinin tarihsel kimliğini gözardı etmeden gerçekleştirilecek ortak mücadele, gericilerin, işçi sınıfı üzerindeki hesaplarını boşa çıkarabilir. Bu bakımdan ERDEMİR olayları önemli derslerle doludur.

Olayların karşısında sessiz kalmak ise dolaylı yollardan onun desteklendiği anlamına gelecektir. Saldırının amaçlarını sadece Maden-İş'i çökertmek olarak görmek hem yanlıştır, hem de böyle olsa bile seyirci durumunda kalmak, işçi sınıfının çıkarlarıyla bağdaşmaz. Birliğin geliştirilip güçlendirilmesi göreviyle yükümlü olanların ayrılıkçı tutumlara karşı netçe tavır almaları gerekiyor. DİSK yönetiminin, ERDEMİR'de doğan ayrılık «güneşine» karşı *işçi sınıfının birliğini* savunan bir tutum alması kaçınamayacağı bir *zorunluluktur.* Gericiliğe ve tekellerin emekçiler üzerindeki baskıcı egemenliğine karşı yürüttüğümüz demokrasi mücadelesinin geleceği, bu *zorunluluğun* en az işçi sınıfı sosyalistleri kadar, sol sosyal demokrasi ve tüm ilerici güçler tarafından kavranmasına bağlıdır.

ENVER SEDAT'IN İHANETİ DERİNLEŞİYOR

(Baştarafı 16. Sayfada)

saldırıyı «insani bir eylem» olarak nitelemiş, teröre açıkça arka çıkmaktan çekinmemiştir.

Ancak, Kıbrıs'ın bağımsızlıkçı güçleri Mısır saldırganlığının karşısında yiğitçe direnmesini bilmişlerdir. Kıbrıs Rum yönetimi ülkesinin egemenlik haklarına sıkıca sahip çıkarken aynı zamanda, korsanlığa özenen Sedat'a iyi bir ders vermiş, emperyalizmin ada üzerindeki oyunlarını bozmayı şimdilik başarmıştır.

Bireysel terörün sınıf mücadelesinde itibar gören bir araç olmadığı, hayatın pratiği içinde hemen her gün doğrulanıyor. Halkların haklı mücadelesine bu yolla katkıda bulunmaya heveslenen küçük burjuva umutsuzluğunun ve yılgınlığının aslında bu mücadeleye zarar verdiği biliniyor. Bu bakımdan demokrasi ve barış güçleri her zaman, bireysel terörün karşısında ve ilerleme güçlerinin safında yer alıyorlar.

Ancak, bireysel terör eylemlerini kendi gerici amaçları için elverişli bir fırsat olarak değerlendiren ve bu fırsatlardan yararlanmayı uman halk düşmanı güçlerin saldırgan tutumları da kimseden tasvip görmüyor. Bu nedenle Mısır yönetiminin, emperyalizm uşaklığında göze girebilmek ve bir adım daha atabilmek için giriştiği Larnaka saldırısı Kukla KTFD'nden ve Dektaş çetesinden başka yanda bulamamıştır. Emperyalizmin şımarık uşakları Kıbrıs'ın bağımsızlıkçı güçlerinden gerekli dersi almış bulunuyorlar. İhanet güçleri Ortadoğu'da ve tüm dünyada her geçen gün biraz daha tecrit oluyorlar. Çünkü dünya barış ve ilerleme güçlerinden yana dönüyor.

TSİP: MAOCULAR FAŞİSTLERDEN TABAN ÇALMA PEŞİNDE

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Partisinin Çorum'da düzenlediği bir söyleyiş toplantısında, yasal, olarak kurulan TİKP adlı halk düşmanı Maocu partinin ülkücülerden taban kazanmak amacıyla, eğitim enstitüleri sorununda Türkeş'in planını savunduğunu belirtmiştir.

TSİP Genel Sekreteri özetle şöyle demiştir :

«Sosyal demokrasi Eğitim Enstitüleri konusunda faşizme ödün vermiş, Danıştay kararlarını uygulamamıştır. Aynı günlerde halk düşmanı Maocu TİKP, bu okullara kanunsuzca girmiş olan ülkücülerin ve diğer gericilerin okullarda bırakılmasını savunmuştur.. Sosyal demokrasinin bu konuda aldığı karar faşizm ile uzlaşmak olmuşken, Maocular bundan çok daha başka amaçlar gütmektedirler. İlerici, demokrat tüm öğrenci kitlesinden bütünüyle tecrit olmuş bulunan Maocular, eğitim enstitülerindeki faşistlere ve diğer gericilere sahip çıkmakla, anti-Sovyet ve anti-komünist doğrultuda bu öğrencilerden taban toplamak, onları Maccu yapmak ve böylece faşistlerle omuz omuza Sovyetler Birliğine karşı, komünizme karşı, demokrasi güçlerine karşı mücadele etmek, ileride öğretmen kadrolarına sızmak amacı içindedir. Bu nedenle sosyal demokrasinin ödün vermesiyle, Maocuların bu ülkücülere sahip çıkması aynı şey değildir. Maocu TİKPpartisinin, faşist işbirlik isi, gerici ve karşı devrimci yüzü böylelikle bir kez daha açığa çıkmıştır. Maocular kendilerine övgü düzen ve işbirliği öneren Murat Bayrak'ın sağındadırlar.»

(Baştarafı 3. Sayfada)

lanmayacak ölçüde gelişkin bir tüketim toplumunda yaşıyor olmaları ve iyi kötü kemerlerinde sıkılabilecek deliklerin bulunmasıdır. Oysa burası geri ve bağımlı bir kapitalist ülkedir. Kitlelerin açlığa, işsizliğe tahammülü sınırlıdır. Ve en önemlisi CHP'den solda, sosyalizmin başını çektiği diri bir toplumsal muhalefet vardır. Bu toplumsal muhalefet, halka dayatılacak kemerleri sıkma politikasına karşı koyacak ve sosyal demokrasi eliyle «sol» adına oynatılmak istenen oyunları boşa çıkaracak güçtedir.

Komünist Enternasyonalin ikinci Kongresi

III. Enternasyonalin kuruluşunun 59. yılı nedeniyle bir çeviri yayınlıyoruz.

Komünist Enternasyonalin İkinci Kongresi 7 Ağustos'ta sona erdi. Enternasyonalin kurulmasından bu yana bir yıldan biraz fazla bir azaman geçti. Bu kısa süre içinde muazzam ve kesin başarılar elde edilmiştir.

Bir yıl önce toplanan Birinci Kongre, devrimci proletaryanın güçlerinin çevresinde toplanacağı komünizm sancağını açmıştı. Proletaryaya karşı burjuvaziden yana saf tutan ve işçilerin devrimine karşı kapitalistlerle ittifaka giren sosyal-hainlerin çatısı altında buluştukları sarı İkinci Enternasyonale savaş ilân edilmişti.

Bir yılda sağlanan muazzam başarının ölçüsü, başka olguların yanısıra şu olgudan da anlaşılmaktadır: İşçi kitleleri arasında komünizme gittikçe artan yakınlık, İkinci Enternasyonalin başta gelen Avrupa ve Amerika partilerinden bazılarını ordan çekilmeye zorlamıştır. Bunlar Fransız Sosyalist Partisi, Alman ve İngiliz «Bağımsız» partileri ve Amerikan Sosyalist Partisidir.

Dünyanın bütün ülkelerinde devrimci işçilerin en ileri temsilcileri bugünden komünizm, Sovyet iktidarı ve proletarya diktatörlüğü saflarında yerlerini almışlardır. Avrupa ve Amerika' nın bütün ileri ülkelerinde daha şimdiden Komünist partileri ya da birçok Komünist grup mevcuttur. 7 Ağustos' ta sona eren Kongrede sadece proleter devriminin habercileri değil, proleter kitlelerle bağ kurmuş güçlü örgütlerin temsilcileri elele verdiler. Devrimci proletaryanın dünya ordusu — komünizmi temsil eden şimdi artık odur ve o ordu, yeni sona eren Kongrede örgütsel biçime ve açık seçik, kesin, ayrıntılı bir eylem programına kavuşmuştur.

Kongre, «Menşevizm, sosyal-ihanet ve oportunizmin etkin temsilcilerini saflarında hâlâ koruyan partilerin, sarı İkinci Enternasyonalden çekilen, yukarıda sözü geçen partilerin benzerlerinin, Komünist Enternasyonale hemen kabul edilmelerini reddetmiştir.

Titizlikle kaleme alınan birçok kararla Kongre, oportunizme giden her yolun önünü kesmiş ve oportunizmden tam kopuşu şart koşmuştur. Kongreye bildirilen tartışılması imkânsız olgular göstermiştir ki, işçi sınıfı kitleleri bizimle birliktir ve oportunistler bundan böyle artık kesin bozguna uğrayacaklardır.

Kongre bazı ülkelerde «Sol» olmaya eğilim göstererek burjuva parlamentolarda, gerici sendikalarda, kapitalistlerle onların işçiler arasındaki yardakçıları, yani sarı İkinci Enternasyonalin üyeleri tarafından hâlâ kandırılan milyonlarca işçinin bulunduğu her yerde çalışma gereğini inkâr eden Komünistlerin işledikleri hataları düzeltmiştir.

Kongre dünya Komünist partileri arasında şimdiye kadar görülmemiş bir birlik ve disiplin, işçi devriminin öncüsünün büyük hedefine, sermaye boyunduruğunun alaşağı edilmesine doğru dev adımlarıyla ilerlemesini mümkün kılacak bir birlik ve disiplin yaratmıştır.

Aynı zamanda düzenlenen uluslararası çalışan kadınlar konferansı sayesinde Kongre komünist kadınlar hareketi ile bağları güçlendirecektir.

Doğuda, yırtıcı ülkeler «uygar» şebekesince onca gaddarlıkla soyulan, ezilen ve köleleştirilen sömürge ve geri kalmış ülkelerdeki Komünist partileri ve gruplar da Kongrede temsil edilmişlerdir. Avrupa ve Amerika'nın işçileri, sermayeye karşı mücadelelerinde, o sermayenin ezdiği yüz milyonlarca «sömürge» kölesiyle sıkı ve tam bir birlik içinde olmasaydılar, ileri ülkelerdeki devrimci hareket gerçekte tam bir sahtekârlık olurdu.

İşçi ve köylüler Sovyet Cumhuriyeti toprak sahipleri ve kapitalistler, karşısında, Yudeniçler, Kolçaklar ve Denikinler, Polonya'lı Beyazlar ve onların yardakçıları —Fransa, İngiltere, Amerika ve Japonya— karşısında büyük askeri zaferler kazandı.

Fakat işçi kitlelerin, çalışan ve sermaye tarafından baskı altında tutulan herkesin zihinlerini ve kalplerini kazanmaktaki zaferimiz, komünist fikirlerin ve komünist örgütlerin bütün dünyada kazandığı zafer, daha da büyüktür.

Proletaryanın devrimini, kapitalizm boyunduruğunun alaşağı edilmesi, sağlam adımlarla yolunda ilerlemektedir ve dünyanın her ülkesinde gerçekleşecektir.

Komünistka Dergisinin 3-4, Ağustos-Eylül sayısında yayınlamıştır.

Enver Sedat'ın İhaneti Derinleşiyor

19 Şubat gecesi 70 kadar Mısırlı komando Kıbrıs'ın Larnaka havaalanına bir baskın düzenledi. Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü hiçe sayan bu davranış tüm dünya barış güçlerinin derin tepkisini uyandırdı. Böylece bir yandan Mısır' ın Ortadoğu'daki gerici konumu daha da netleşirken, öte yandan Kıbrıs üzerindeki emperyalist plânların, barış çabalarını güçleştiren başlıca engel teşkil ettiği bir kez daha açığa çıktı.

Mısır'ın bu saldırganlığına hiç bir haklı gerekçe bulunamaz. Gerici güçler Mısır yönetimine arka çıkarlarken Filistinli gerillaların bireysel terör eylemlerinden yola çıkıyorlar. 18 Şubat günü, Lefkoşe'de toplanan Asya-Afrika Danışma örgütü toplantısını basarak, örgütün Mısır'lı genel sekreterini öldüren Filistin'li gerillalara karşı bir misilleme hareketi olarak gelişen Mısır saldırganlığı sadece Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne bir saldırı değil, sebep ve sonuçlarıyla da Mısır halkının onuruna indirilmiş ağır bir darbedir. Ve Mısır'ın yaptığı, İsrail'in ve Batı Almanya'nın bundan önce yaptıklarından farklı değildir. Bireysel teröre karşı devlet eliyle tırmandırılan bu ve benzeri terör hareketleri, emperyalizmin ve gerici maşalarının, uluslararası antlaşmalara, halkların güvenliğine ve barış çabalarına karşı işledikleri ağır bir cürümdür.

Bu suçun, bölgedeki siyasi çatışmaların odak noktasını oluşturan Kıbrıs'a karşı işlenmiş olması meseleye ayrı bir önem kazandırmaktadır. Nitekim, Kıbrıs üzerinde işgalci ve ilhakçı hesapları bulunan güçler Mısır'ın saldırganlığını onaylamışlardır. Bunların başında da, KTFD adlı kukla bir örgüt gelmektedir. Denktaş, emperyalizmin bu baş sözcüsü ve Kıbrıs halkının bu azılı düşmanı, Mısır'lı komandoların giriştikleri açık

(Devamı 15. Sayfada)

kitle

Sahibi: Mehmet Yazırlı — Sorumlu Müdür: Yusuf H. Çebi — Yönetim Yeri: Başmusahip Sokak Tan Ap. No: 10/11 Cağaloğlu - İSTANBUL — Abone bedeli: 6 Aylık 175 TL., 1 Yıllık: 350 TL. yurt dışı iki katıdır. AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen 1 Postfach : 5322 Federal ALMANYA — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Konto-Nr: 020 - 1640 Giessen — Basıldığı Yer: Ören Basımevi — Dizgi: EVREN MATBAASI — S. B. Ta. 27 Şubat 1978